

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Mod Lyset (Holger-Madsen, DK, 1919)

Nordisk Films Kompagni

Ns 1728/a (pdf: p. 2–.10)

Ns 1728/b (pdf: p. 11–59)

Ns 1728/c (pdf: p. 60–107)

Ns 1728/d (pdf: p. 108–158)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

*Johannes
Leshort*

" E V A N G E L I S T I N D E N "

(Saphira Michaelis og Halger-Madsen.)

PERSONERNE: (Foreløbige Navne).

- v. Hayden, Guvernør. (ca. 60 Aar). *J. Jacobsen.*
- Isabel, hans Datter. Lilly Jacobsen.
- Grev Sandro van Irgens. Tolnes eller Blytecher.
- Hans Forældre.
- Marco, en Cirkusklovn. 50 Aar. *Kornbech & Alf. Møller.*
~~Storstedt~~
- Pedro, Artist, hans Søn. 20 Aar. *Kornbech & Møller.*
- Den gamle Prædikant. *Storche. ~~W. Jacobsen~~ (Det Kong. Theater)*
- Forbryderbandens Anfører. Gunnar Helsengren.
-

"Guds Ord som en Klippe i Vel og Væ
skaar fast om sine Fødders Ringe,
Saa langt som Døet er, Du skal gaa af
Guld aldrig sit Løfte kan evig." ll.

Introduktion:

En smuk, malerisk Bjergegn. En Arbejderskare lytter til Evangelistinden - Ysabel Hayden - der prædiker og spiller paa Luth. Sangen "Guds Rige staar fast o.s.v."

Ved hendes Side sidder paa en Sten Sandro v. Irgens, en yngre Mand, hvis Ansigt bærer Præg af Lidelser, men hvis Øjne lyser med et forklaret Udtryk.

Et Billede Billedet taager bort og man ser:

Tekst: Mange mærkelige Sagn gik der om Ysabel van Haydens Livshistorie. -

Ysabel er eneste Datter af Guvernør Hayden - en statelig og myndig gammel Adelsmand. Ysabel er meget smuk - forkelet - lidt letsindig og ^{stolt} ekscentrisk, men dog ikke mere, end man stadig følger hende med Sympati.

Man ser hende i det elegante Hjem, hvor hun er ombejlet af Mændene. Der maa gerne i Filmens Begyndelse over Ysabels Vesen være en forceret Trang til at brillere. F. Eks. kan man se hende brillere ved en eller anden celeber Sportsbegivenhed.

Mellem Bejlerne er den mest fremtrædende en ung Grev Sandro van Irgens, en flot Skikkelse, men en svag Karakter. Grev Sandro fører et vildt Liv og er en letsindig Karakter. Hans charmerende Egenskaber tiltrækker Ysabel, der f. Eks. deltager i Grev Sandros eksotiske Fester.

Ysabel stifter en Dag Bekendtskab med den unge Artist Pedro

og hermed indledes et nyt Afsnit i hendes Liv.

Et Cirkusselskab giver Forestillinger i Byen, men Besøget er daarligt, og Selskabets Forretningsfører, Pedros Fader - Klownen Marco - gaar til Guverneren og anmoder ham om at overvære en Festforestilling i Cirkus. Ysabel interesserer sig for Manden, og da hun tillige er meget sportsinteresseret, indfinder hun sig til Prøverne i Cirkus. Her træffer hun Pedro, der bliver aldeles betaget af den elegante, unge Dame. Hun siger ham, leger med ham og lader ham tro, at hun gengælder hans Følelser.

Det morer hende, at den flotte, unge Artist er vanvittigt forelsket i hende. Faderen opdager, hvorledes det er fat med Sønnen, og i nogle kække Billeder ser man, at den gamle Mand forsøger at faa Sønnen til at indse, at han har kastet sig ind i et Forhold, der kun kan bringe ham Ulykke.

Men Pedro vil intet høre. For ham er det Alvor.

Han tror paa, at Ysabel elsker ham.

Ledsaget af sin Fader og Grev Sandro kører Ysabel til Cirkus, men standses paa et lille Torv af en Klynge Mennesker, der staar omkring en gammel Missionar, der gaar under Navnet "Gethsemanepresten". Bilen standser, det rige Selskab irriteres af Forsinkelsen, - der synges en Sang med Omkvadet: "Guds Rige staar fast i Vel og Ve, hans Løfte han aldrig kan skige." - Ysabel rækker Hovedet ud af Vinduet og beder Folk flytte sig. - "Gethsemanepresten" siger til hende: "Maatte Livet snart gøre Dit Hjerte andægtigt og skænke Dig Tid til at lytte til Guds

kærlige Røst! - " Ysabel smiler overmodigt og beder Chaffeuren køre videre.

Samme Aften, som Festforestillingen skal finde Sted, faar Pedro imidlertid - ved Brev, ledsagende en Bouket fra Ysabel eller paa anden Maade, at vide, at det hele kun har været en taabelig Drom.

Han er fortvivlet og oprevet. I sin Harme beslutter han at dræbe Ysabel.

Faderen er ulykkelig over Sønnens Sindstilstand. Hans Forsøg paa at berolige og trøste Pedro er forgæves.

Festforestillingen.

Man ser det elegante Publikum, Guvernøren og Nora i Logen. Klownen Marco - Pedros Fader - udfører et Klownnummer. (En Gaas vrælter ^{Louise Rampen} Manegen rundt og bukker ^{ustandsløst} for Guvernøren). Publikum jubler og i Pausen kaldes Marco op i Logeværelset og paa Ysabels og Guvernørens Anmodning forklarer han (i Billeder) at han i de sidste 3te Dage har dresseret Gaasen til at bukke for Guvernørlogen ved under ^{Marce} Rampen at anbringe et lille Edekar, som Gaasen altsaa forgæves har søgt om Aftenen og derved ustandselig har bukket.

Skillebilleder med Pedro, der er hensunken i stum Fortvivlelse i sin Garderobe, denne Scene slutter med at han efterlader et lille Brev til Faderen, og heri fortæller, at han har besluttet selv at dø, - og tage hønde med sig i Døden.

Ligeledes man man se Marco fortvivlet, saa snart han kommer ud fra Logen.

Pedro skal den Aften opføre et nyt sensationelt Trick, og lige ved dets Begyndelse finder Faderen Brevet, som selvfølgelig hensætter ham i den største Angst.

Man ser Pedros Numer, der hensætter Publikum i aandeløs Spænding.

Ysabel i Logen sammen med Faderen og Sandro.

Skillebilleder af Faderen, der gysende og angst betragter Sønnens Bevægelser under Kuplen.

Faderen iler op mod Kuplen ad en Sidetrappe, - deroppe finder han Sønnen, som bærer Revolveren, - der opstår en Kamp imellem dem - under dette ser man Publikum iagttage denne Scene, som de jo ikke kan fatte Hensigten med. Faderen kæmper videre med Sønnen - et Skud falder. Publikum - hvoriblandt Ysabel med Faderen og Kæreste - rejser sig i Spænding - og Pedro styrter ned fra Cirkuskuplen for Øjnene af det skrækslagne Publikum. - Panik. -

Pedros Fader løber ned, styrter frem iæfter stivnet af Sorg Sønnens Lig op i sine Arme og bærer det hen foran Guvernerens Loge. Hans Blik fanger Ysabels og holder hende fast.

" - De har dræbt min Søn, Ysabel Hayden!"

Hun synker bevidnet om i Faderens og Sandros Arme. - Publikum gaar ud af Cirkus.

Denne Begivenhed betegner et Vendepunkt i Ysabels Liv. Hun bliver alvorligere.

Det lykkes nu Grev Sandro at fastholde hende, men Pedros Skygge forlader hende ikke, - altid staar den dem imellem som et Memento mori.

Grev Sandro har imidlertid drevet af Ysabels sygelige Hang til pervers Luxur, indlådt sig paa Transaktioner, der fører ham i Konflikt med Loven. Og en Aften, da Ysabel er hos ham, banker Politiet paa Døren i samme Øjeblik som Pedros Genførd viser sig imellem dem.

Ysabel er ulykkelig over dette nye Slag af Skaebnen, - som sjælelig ganske omstyrter hende.

En Aften kommer hun modløs og fortvivlet forbi et Sted, hvor "Gethsemanepræsten" taler til en Arbejderforsamling. -

Hun hører Melodien "Guds Rige staar fast i Vel og Ve, hans Løfte han aldrig kan svige." Melodien og de simple Ord - som før lod hende uanfægtet - betager hende.

Men nu føler hun sig draget af den mærkelige Magt, der udgaar fra hans Person, om hans hvide Hoved lyser for hendes Sje en Gloriering. Dybt grebet gaar hun hjem og synker grædende sammen.

En ny Sorg rammer Ysabel.

Grev Sandro dømmes til Tugthusstraf og Faderen - den gamle Guvernør - dør af et Hjerteslag, da han skal underskrive Dommen over Ysabels Forlovede.

Ysabel søger i sin Nød til den gamle Prædikant, der bringer hende Trost og viser hende, at Livets Modgang kun er til for at forvandle Mennesket, og at Livet endnu kan blive rigt og skønt for hende, hvis hun vil ofre sit Liv for sine Medmennesker.

Ysabel bliver den gamle Prædikants Discipel, - realiserer

sit Hjem og sin Formue til Fordel for sin Mission. Man ser hende i nogle Scener oprette Syges og Fattiges Hjem, - træste og mildne, - udjævne Konflikter blandt smaa Mennesker i bryd-somme Kaar. - Hun bliver elsket af alle.

②) Aar senere har Grey Sandro udstaaet sin Straf, men kommer i Klæerne paa de Forbrydere, der tidligere har været hans Ulykke, - sammen med disse synker han dybere og dybere.

En Dag medens Ysabel sammen med "Getzemanepresten" har holdt Møde udenfor Byen sammen med Ysabel, der synger og spiller paa Luth, holder Forbryderne Møde nede i en underjordisk Hvalving for Lysanlæg (Paladstheatrets Lyshvalving) et stort At-tentat planlægges, men Sandro vægrer sig. - Konflikt og Slagsmaal og Sandro flygter op paa Gaden, - hvor han saares af et Knivstik. Ysabel kommer fulgt af den gamle Prædikant og ved sin Renheds Styrke forhindrer hun Banditterne i at dræbe ham. - Sandro bringes paa Fattighospitalet, - men Ysabel har genkendt ham. - Hun betror sig til den gamle Prædikant, som raader hende til at opsøge Sandro paa Hospitalet. -

Næste Dag indfinder hun sig paa Hospitalet, hvor hun, kendt og afholdt som hun er - modtages med megen Ærefrygt. - Hun føres til den syge Sandro, og i en smuk Scene kommer det til en Forklaring mellem dem. Han fortæller hende, at han selv helbredet paa Hospitalet - vil blive Dødens Bytte, da hans Kammerater vil se en Forræder i ham og ikke helme før "han er gjort kold." - Hun siger til ham: "Jeg kunde ikke leve sammen med Dig, - men jeg véd nu, at jeg kan de sammen med Dig og for Dig, som Frelseren døde for at udslette Menneskets Synd." Saa-

dan sidder de stille i Solnedgangstimen, da der nede fra Torved lyder en Sang op til dem: "Guds Rige staar fast i Vel og Ve, hans Løfte han aldrig kan svige!". De tager Afsked, Sandro sover hen med et forklaret Smil, medens Ysabel fuldender Mødet sammen med "Getzemanepresten". -

Tilhørerne skilles og Præsten og Ysabel følges bort.

Nogen Tid senere udskrives Sandro fra Hospitalet og hentes af de to. Den gamle Prædikant beslutter da at hjælpe ham - og hende. Han vover sig ind i Forbryderbandens Tilholdssted og kommer i Kamp med Bandens Chef - en stor, stærk, brutal Fyr - (som man har set sammen med Sandro i første Akt) og Kampen faar det Udfald, at den gamle Prædikant dør, men det lykkes ham at frelse Grev Sandro.

Dette Afsnit af Filmen maa arrangeres saaledes, at man forstaar, at den gamle Prædikant udfører en heltmodig Handling for at redde den unge Mand, og dette maa formes som en Fillassensation.

Grev Sandro og Ysabel forenes ved den gamle Prædikants Dødsleje.

Grev Sandro forsones med Familien, tilbydes en stor Sum Penge som han modtager til at fortsætte det Kærlighedsværk som Ysabel har paabegyndt. Han og Ysabel deler Arbejdet for Samfundets Fattige og Ulykkelige. De optager den gamle Prædikants Gerning og Filmen slutter som den begyndte med det Billede, hvor Ysabel og Sandro prædiker for Arbejderne.

Man ser Teksten:

"Guds Rige staar fast i Vel og Ve, hans Løfte han aldrig kan svige."

Arbejderskaren lytter efter Isabels og Sandros Tale og Sang, som klinger for dem med Toner fra det Rige, ^{hvor} Mennesker dømmes efter deres Gerning og Tro.

Obs.: Dette - skrevet idag - er kun ^{af} ~~en~~ første Udkast til Filmen, - inspireret af en kort Selvoplevelse. - Hr. Michaelis vil jo nu - med sin vidtrækkende Kløgt og Viden - udforme og forsdle Temaet og Detaillen. Men i alle Tilfælde vil den kyndige Filmsmand se, at hver eneste Scene giver Instruktøren Lejlighed til at særprøge hver lille Situation og løfte den - i sig selv særdeles jævne Handling - op i en Sfære, som griber Øje og Hjerte. Jeg agter at indlægge en komisk Figur som Lysvirkning mod den megen Skygge.

Filmen foreligger færdig den 15. ds. og kræver jo ikke store Forberedelser.

H-M.

Plaster.

Til Aflevering - alders
Skrivefj.

Denne Arbejde er paa Grund
af de mange Rettelser
meget vanskelig og Gode
den største Omhu!

M O D L Y S E T

(En Sjæls Frigørelse)

HOLGER-MADSEN.

I n t r o d u k t i o n :

En Række overtonede Billeder af ^{Hovedfigurer} ~~en række personer~~
 Ysabel.

- a). Først den stærkt exentriske Verdenadame, Sejrstypen med det rolige, sikre Smil,
- b). saa Kvinden, der lytter frem med noget hun ikke forstaar, noget, der sjæleligt forbløffer hende,
- c). derefter Kvinden med Øjne, der langsomt lukkes over Sorgen, bøjer sit Hoved for det uafvendelige.
- d). Et Hoved indrammet af Sort, - Øjnene aabnes langsomt, - et lyttende Udtryk, der gaar over til et Skær af ren Frigørelse.
- e). Evangelistinden (Den Frigjorte) med den enkle lyse Dragt, Hovedet indrammet af det store, lyse Haar, og om Halsen en blød Byronkrave, - et Præg af rolig Glæde hviler over hendes Ansigt, - hun synger sin Sang til eget Guitaraccompanement.

Jesper Andersen

PERSONERNE:

Enkegrevinde Proska. (60 Aar).
 Komtesse Ysabel, hendes Datter. (25 Aar)
 Baron Sandro Grec. (25 Aar))
 (Falskspilleren "Matadoren")
 Bankier Manini. (60 Aar)
 Sngn, hans Datter-25 aar.
 Felix, hans Sesterson. (20 Aar)
 Dr. Max Rubusto (sort Fuldskeg)
 ("Trumfen") }
 Dr. Pagine. ("Spaderkonge") Falskspillere.
 Professor Pointe. ("Sufleren")
 "Fattigpresten" Elias Renato. (40 Aar)
 Broder Mathias, kaldet "Apostelstorken")
 En fanatisk, lidt komisk Prædikant. }
 Lille Sester Wenka.)
 (En lille Pige med store sørgelige Øjne.) }
 5 karakteristiske Adelsmands Typer, Ysabels Bejlere, - meget
 elegante. 10 ejendommelige Fattigtyper til Slumherberget.

Personliste afkrives
 ikke,
 kun Rollesnes Navne.
~~Werner~~

Nic. Nejedam.

~~Werner~~

Gunnar Helsingren.

Dynesen.

~~Werner~~. Elith Pio.

Hans Starch. 2

Schönberg

Astrid Holm. 2

x/ Typer fra Herberget for Hjembøse, som altsaa følger
 med til Pen:
 Den forslagne. Professional Anlæjdslov. Redahl. (Casino.)
 "Gamle Peters og hans Kone. (2 elskelige gamle Pædinger som hver Gang
 de er alene sidder med hinanden i Kaaden
 (Fri-Sonne og des gamle fra Røde Kro, Birke og Kyster.)
 Anarkisten. (Wilson-Stevens.)
 De to Hans paa Rinder. 2 gamle Søstre som ustandselig skudde.
 Protejernet. (Aarslef.)
 Sminkeke. (Fuldager.)
 Den blinde gamle Mand.

1ste Akt.

De to Fester.

1.

Stor Koncerthal.

Under Protektion af Enkerrevinde Proskas Datter, Komtesse Ysabel Proska, afholdes til Fordel for "vildledte, ulykkeligt stillede, unge Kvinder" en stor Fest i et Koncertpals. -

Ysabel staar i en Champagne-Bod, hvortil der er særlig stærk Tilstremning. Hun er meget smuk og meget exentriske at skue.

Mrs. Banks' Marianne følger hans smukke lys og elegante datter Jaja og Søsterdamen Felix er meget tilbøjelige til lidt sygelig videnskabelig Mand. Jaja er forelsket i Felix, hvad tydeligt kan accepteres.

Nærbillede af den Champagneudskænkende Ysabel. Champagne udskænkes fra en meget stilfuld lille Fontaine og der betales store Summer for hvert Glas. Fontainen maa kunne standses i Pauserne.

1 b.

Panorerende Nærbillede af 6 - 7 Adelskvæder, - hendes Bejlere til Skønheden og Pengene. Først 5 karakteristiske Adelskvæder, - derefter den lille Grev Felix, et barnligt fint Fysiognomi, præget af den nobleste Sensibilitet og Aandfuldhed,

bag ham ser man Frø. Jajas Ansigt sigtende Felix. Han kommer frem og dræber ham borte.

Tekst: Men af alle Bejlerne var Baron Sandro Greg. - en ung dristig Spanier - efter sigende den foretrukne.

1 c.

Nærbillede af Sandro Greg, en mørk, elegant ung Mand, han er smuk, men der hviler noget underligt angsteligt lurende over

hans Øjne, - han nærmer sig Ysabel, som dvalende taler med ham og rolig ser ind i hans mørke Øjne.

1 d.

Et stort Vue over Salen, - pludselig dækkes Forgrunden, som bygges højt, af en Flok elegante Verdensdamer (Alfi Zangenberg Typer, slanke) Stanglorgnetterne og Sladderer gaar. Hans Højrøst Biskoppen kommer til og taler med Damerne om Ysabel, udtaler sig beklagende om Ysabels ^{il}religiøsitet.

1E) I en Gruppe for sig står Bankier Manini datteren Inga som taler med Felix der synes meget distinkt.

1E) I et Hjørne af Salen ser man Sandro Grec i mistenkelig discret Samtale med Dr. Max Rubusto (Trumfen) og Professor Pointe (Sufløren) og en fjerde Mand. Alle Typer af denne Falskspillerklub er meget elegante. Øjensynlig vægrer Sandro sig ved at deltage i det, der planlægges - man skilles diskret, da Bankier Manini (Felix' Onkel) kommer til.

1G) Verb. af Inga og Felix. Inga søger at tale ham glad, der lykkes ikke. Over disse to unge maa der hvile et ~~bestemt~~ 3 Kør af rene Mygdam og Idealitet.

Tekst: En anden Fest - De Hjemløses.

2.

Bespisning i det store Slumherberge.

En Krypt med lange Træborde, omkring hvilke der sidder mange søre fattigtyper. Inellem disse gaar "Fattigpræsten" Elias Renato, - assisteret af Broder Mathias og Søster Wenka, søgende at udjævne smaa Konflikter mellem det forsultne Selskab, - som ikke maa fremstilles for idealistisk. Mange "vanskelige" Eksistenser findes her, - Vrag af Mand og Kvinder, - Skygger af Børn - ikke lette at hjælpe. Da alle er kommen paa Plads om Bordene sætter Fattigpræsten - fulgt af Broder Mathias - en lidt humoristisk Fanatiker og Søster Wenka - en lille

sygelig Kvinde med et Par ejendommelige store klare Øjne - sig op paa en Tribune i Baggrunden, og medens de fattige spiser synger disse tre mennesker Sangen:

"Guds Ord som en Klippe i Vel og Ve
staar fast omend Bjergene vige.
Saa langt som Du tror, Du skal faa at se:
Gud aldrig sit Løfte kan svige."

Wenkas Øjne hviler med Beundring paa Renatos stærke, glade Ansigt, - men Mathias Øjne hviler med fanatisk Glød paa Søster Wenka.

→ 3

Velgørenhedsfesten. Ysabels Champagnebod.

Bankier Manini kommer, fulgt af sin ^{Datter Inga og} Søstersøn Felix, til. Bankieren siger - som den gamle noble Grand-Seigneur han er - 500 Kr. for et Kys paa Deres smukke Haand, Kontesse Ysabel. Hun rækker ham højre Haand:

"Med Glæde, Hr. Bankier, og den venstre Haand - Hjerte- haanden - giver jeg - som Tilgift - Deres unge Søstersøn Lov at kysse."

Den gamle Bankier smiler og ser mod Felix, der zitrende af Betagelse kysser Ysabels venstre Haand, - Ysabel afløses nu af en anden Adelsdame (Fru Zangenberg f. Eks.) og følges bort med Bankier Manini ^{Inga} og Felix, der er stum betaget af hendes exentriske Skønhed. ^{Inga gaar sidst af Taarene skæve hende i Øjnene.}

medens en skygge af Manini gaaer over sin smilende

→ 4

Kabinet.

De kommer ind i et mindre Kabinet, hvor Biskopen - (ikke karakteret) lidt salvelsesfuldt taler om - "at Religionens evige

Sandheder er og bør være et Allemandseje." - Isabel staar smilende i Baggrunden, - Biskoppen gaar imod hende, griber hendes Haand, udtrykker sin Beklagelse over, at hun stiller sig saa uforstaaende overfor Religionens Storhed. Her maa disse to i noble og urbane Former krydse en Klinge. Hun siger noget i Retning af, "at hun ikke ønsker at forulempe Religionen, men heller ikke ønsker at snykke sig med en Tro, hun ikke føler sig i Besiddelse af.

t. 5

I et Hjørne af Salen taler de tre Falskspillere - Sandro, Pointe og Robusto - sammen, - Point (Sufleren) lister bort.

Bankier Manini kommer til, man ones om at gaa op i Spillesalen.

t. 6

Spillesalen.

Sufleren skynder sig at lægge to Spil Kort paa et Bord, sætter sig derefter ved Kaminen. - Bankier Manini og de tre Falskspillere, Sandro og Pointe, sætter sig og spiller. En fjerde Falskspiller kommer til, da Prof. Pointe (Sufleren) beklagende har bemærket sig de Uøge med en Bemærkning om, at man aldrig vilde befatte sig med Kortspil, da der ikke kun afsløres daarligere Resultater.

"Sufleren" ved Kaminen tager et illustreret Hefte, - sætter sig med Siden til den spillende Gruppe, fæster et lille Spejl ind i Heftet og skiftevis med den spillende Gruppe, ser man ham vekselsvis med Bankier Maninis Kort med Gestus fra Cigaren, Føddernes Stillinger, Hændernes Fingertegn "suflere" Kortene,

som Bankier Manini har paa Haanden. -

Dette fremstilles i smaa afbrudte Billeder.

8. 7

Slumherberget. Aften.

I den store Sove-Sal bringes under smaa Skærmydsler de Hjenløse til Ro. - En er lidt beruset og en anden meget irriteret, - alle er det jo smaa forpinte Menneskeskabner. Der slukkes. Elias Renato, Fattigpresten, sender - efter at have bedt en kort Aftenbøn over de hvilende Hjenløse - Broder Mathias og Søster Wenka ud for at sælge Slumherbergets Blade. - Han selv gaar op i sit Værelse.

9. 8

Fattigprestens Værelse.

Et enkelt Rum med stort Vindue med Udsigt over Byen, han sætter sig ved Skrivebordet, over hvilket der hænger et Billede af den gode Hyrde. Han tænder Lampen og arbejder.

10. 9

Ved en Bro med en ensom Lygte standser Broder Mathias og Søster Wenka, - han bevæger hende til at fortælle ham sin Historie, - Billedet toner over

9 → a.

viser hende i et usselt Hjem med mange fattige Børn, hun selv prygles af Stedfaderen (fordrukken), som jager hende ud, -

9 → b.

Fattig Trappegang (Maaneskin). Hun beslutter at berøve sig

Livet, samler sit usle Shawl om sig og gaar til Søen.

9 ~~to~~ c.

Møder Elias Renato, - som ser efter hende, - da han er væk,
lader hun sig glide ned.

9 ~~to~~ d.

Renato springer ud.

9 ~~to~~ e.

Nede i Vandet ser man hende synke, - men Renato kommer svem-
mende

9 ~~to~~ f.

griber hende.

9 ~~to~~ f.

Hun ligger paa Jorden, slaar Øjnene op og ser ham bøjet over
sig.

Tekst: Han har reddet mit Liv og gjort mig delagtig i
Guds Riges Herlighed.

tt. 10

Billedet toner tilbage til de to paa Broen, de gaar stille
le videre.

tt. 11

Spillesalen.

Bankier Manini taber ustandselig.

12

Nærbillede af Spillebordet

12 a

og af Sufleren ved Kaminen.

13.

Uden for Koncertpalmet.

Broder Mathias og lille Søster Wenka standser og beslutter sig til at gaa ind for at sælge Bladet.

14.

Salen.

De to tarvelige, men renliniede Skikkelser, vækker pinlig Opsigt. Biskoppen kommer til i det Øjeblik, hvor Broder Mathias i halvkomisk Ærbedighed og Fanatisme stiller sig op paa en Stol og "forkynder Ordet" med store Gestus og Bladbunken svingende i Luften, Søster Wenka trækker angstelig i hans Frakke, foruroliget ved den pinlige Opsigt, han vækker.

14 a.

Nærbillede af Biskoppens Gruppe og hans diskrete Forargelse.

14 b.

Nærbillede af Ysabel omgivet af Bejlerne, hvoriblandt

Felix, - *Siga et ord ved hans Side, og søg med Smil gennem Tårer at drage hans Blik fra Ordet*

14 c.

Biskoppen træder frem mod Broder Mathias, protesterer imod hans Nærværelse. Ysabel træder til, - rolig og statelig:

"Ak, Hr. Biskop, som De ved er jeg hverken Deres eller den-
ne Mands Proselyt, - men Deres Højærværdighed udtalte jo idag,
at Religionens evige Sandheder var Hvermands Eje. - Og - selv
Ateist - begriber jeg ikke, at Ordet skulde blive mindre sand-
færdigt i denne jævne og sikkert ærlige Mands Mund! - "

Biskoppen trækker sig bukkende tilbage, - beklagende disse

falske og selvbestaltede Profeters Eksistens, - gaar. -

Ysabel giver Mathias og Wenka Lov at sælge Bladet, - og
 saa er dette jo pludseligt blevet mondant. Hun gaar rolig
 smilende videre, - *Frøys af Felix og Jørgen.*

15.

Spillesalen.

Der brydes op. - Bankier Manini ubehagelig berørt over
 sit store Tab. - "Sufleren" glider ud, *med en Bønde-kæde til
 Bankier Manini nu, at han måske have fejlet hans
 Raad, og lader kortene virke.*

16.

Udenfor Palæet.

Broder Mathias og Wenka glade ud. -

17.

I Koncertsalens store Hall.

*(Palætheatret)
 og Jørgen*

Almindeligt Opbrud. Bankier Manini ser efter ~~sin~~ Søster-
 sendt. - Sandro ser efter Ysabel. - Jalousi.

18.

I en Vinduesniche, (Maaneskin)

staar Ysabel med Felix, - hun trykker et Kys paa hans
 Pande, - gaar fra ham, han ser zitrende efter hende.

19.

Hallen.

Opbrud. - Ysabel kommer og tager Afsked, - Sandro kys-
 ser hendes Haand til Afsked, - der hviler en Sky af Angst og
 Jalousi over hans Øjne. Ysabels Kammerjofru hjælper hende

Aftenkaaben paa, - nogle Programmer og en Vifte legger hun paa et Bord, dette kommer til at ligge ovenpaa et af de smaa religiøse Blade, - hun beder Kammerpigen tage det hele med.

20.

Fattigbrøstens Stue.

Mathias og Wenka ind til Elias. Glæde over den gode Tildragelse, - de fortæller ham om Kontesse Ysabel og Scenen med hendes Indgriben vises i Vision foran Gruppen.

Text: Broder Renato, - maatte Gud lede hende til og!
Billedet toner bort.

21.

En Stue hos Sandro.

Han lukker de to Falskspillere ind. Byttet deles, - han siger, - idet han skubber sin Part bort:

"I maa gerne have min Del ogsaa, paa den Betingelse, at I giver mig fri fra idag, - jeg vil og kan ikke mere. - Fra i Dag vil jeg prøve paa at blive et hæderligt Henneske, - saasandt som jeg elsker Kontesse Ysabel. - "

Trumfen smiler af ham, idet han gaar. -

"Vogt Dig, min Ven, naar Du spiser Kirsebær med de Store, at Du ikke faar Stenene i Øjnene. - Vi ses i Morgen!"
De to gaar ud. - Han slukker, gaar til Vinduet og

21 a.

oppefra ser man dem forsvinde i Skæret fra Lykten udenfor Huset.

22.

Ysabel. Ysabels Bondoir. Enkefrøuen den arier Godnak Bil
Bistaset af sin Kammerjomfru bereder Kontesse Ysabel sig

for Natten. Kammerjomfruen lægger Vifte, Programmer etc. paa Toiletbordet, gør Kontessen opmærksom paa "De Hjemleses Blad", der er kommet herimellem. Kontessen siger:

"Aaa, lad det blot ligge." -

Kammerjomfruen siger Godnat og gaar.

- Ysabel sidder nu med opløst Haar, hun er iført en folderig kniplingsbesat Natdragt. Mekanisk tager hun Bladet i Haanden, læser følgende Text:

"Kun her paa Jord har Guldet Værd,
for Døden er al Rigdom visne Nælde,
kun hvad Du bortgav, mens Du vandred her,
som eneste Betaling hisset gælder!"

Hun river med fire fingbesatte Fingre smilende Bladet i Stumper, - drejer sig mod Toiletbordets store Spejl, - og derinde forstummer Smilet og giver Plads for en underlig tom Særgmodighed i det smukke rolige Ansigt.

Hun slukker Lyset og Billedet toner bort.

2^{den} A k t .

Text. Næste Dag.

23.

Bankier Manini² Spisesal.

Datteren Juza

Bankieren ^{og} Søstersennen sidder til Bords. Tjeneren varter op i største Stilfærdighed. Solen lyser ind gennem Mosaik-Ruder, der sidder højt tilvejs i Salens venstre Ovalvæg. Lyset falder skraat nedover Bordet. Søstersennen er synlig nervøs - paa en underlig barnlig Vis. - Onklen iagttaget ham, - spørger kærligt til Aarsagen. Felix rejser sig, med en Undskyldning. ^{Juza er angst efter ham.} Bankieren ser spørgende over mod den gamle Tjeners Ansigt, som intet udtrykker.

23a.] - I Hallen staar en anden Tjener parat med en mægtig Bouket lyserrøde Roser og Felix' Hat og Stok. - Felix modtager disse Dele og skynder sig bort. Tjeneren ser smilende efter ham med en meget talende Gestus.

24.

Udenfor Villaen.

Felix hurtig bort.

24 a.

og Juza

Spisesalen. Bankieren ^{og} rejser sig langsomt fra Bordet,

gaar eftertænksom ud.

24B.] Hallen. Bankieren ^{med} *Datteren* sidspørger Tjeneren om lidt *undvigende* *forklarer* Felix' Bortgang. *En Rose som Felix har taget*

25.

Juza, hun sidspørger atter Tjeneren om tilstaa, at det er en Blomst

Udenfor Enkegrevinde Proskas Palm. Felix tabte af Bortsetten. *Den staar alene tilbage og naar Blomsten*

Felix kommer stakaandet med sine Blomster. Næsten samtidig kommer en stor aaben Bil, og næsten samtidig træder

uden foran dem kommer en anden Bil.

Ysabel ud. Idet hun sætter sig ved Rattet faar hun Øje paa Felix. En lille morsom Scene, hvori hun modtager hans kejtede Hyldest og Blomsterne. - Hun permitterer Tjeneren og indbyder Felix til at tage Plads ved hendes Side. (Hun er i Bil-drugt og kører selv). De kører.

26.

Paa en lille aaben Plads holder Fattigpræsten Møde.

Bilen kommer og standses af den fattige Klynge, der demonstrativt spærrer Vejen for "Gulaschvognen".

26 a.

Nærbillede af Fattigpræsten, som taler.

Mathias gør ham - idet Sangbøgerne omdeles - opmærksom paa Kontesse Ysabel. -

26 b.

Elias Renato gaar hen og hilser paa Kontessen og takker hende for Gaarsdagens Hjælp, - hun smiler og beder ham ikke lade Andagten forstyrres, - hun kan vente. Elias Renato tilbyder hende en Sangbog, som hun venligt afslaar, men Felix tager imod den, og synger barnlig betaget med.

26 c.

Stort Billede af de syngende med Bilen i Forgrunden, - Ysabel ser smilende paa den andægtige Felix ved Siden af Rattet med Sangbogen i Haanden:

Text: "Den søgende finder, den bedende faar,
langt mere end Ord kan udsige.
Ej nogen forgæves til Frelseren gaar,
han aldrig sit Løfte kan svige."

26 d.

Nærbillede af Ysabel og Felix, - hun er ligesom bleven

- lyttende.

26 e.

Fjernbillede. Sangen ophørt. Fattigpræsten kommer gentle-
manlike hen til Bilen og siger:

"Nu skal jeg aabne Pladsen for Kontessens Vogn."

Paa hans Anmodning gaar alle tilside. Han hilser høfligt
med et stort Smil, - som fanges af Ysabel - han staar rank, af-
tager sin Hat og siger:

"Maatte det ogsaa forundes mig engang at rydde Væjen for
Dem til Guds Rige!"

Bilen kører.

26 f.

Nærbillede af Felix og Ysabel, der i den kørende Bil ven-
der sig halvt om og ser efter Fattigpræsten. Bilen ud af Bil-
ledet.

26 g.

Fjernbillede af Fattigpræstens Møde, som fortsættes og der
panorerer hen til Nærgruppen af Præsten omgivet af Mathias og
lille Søster Wenka, der i stum Betagelse stirrer op paa Elias
Renato. - Billedet toner over i Billedet, hvor Bilen farer gen-
nem en smal solbelyst Skovallé og standser i en Solplet lige
foran Objektivt. - Felix springer af og hjælper Ysabel ud.
Hun staar et Øjeblik som i dybe Tanker, han ikke formaar at
sprede, - hun vender Hovedet og ser tilbage. Felix staar for-
legen og betragter hende. Pause. - Endelig drister han sig til
at spørge:

"Hvad tænker De paa, Kontesse Ysabel?"

Hun ligesom vaagner, vender sig og seende ligesom igennem alt, siger hun:

"Jeg ved ikke, - men det forekom mig, - at han - ligesom voksede medens han talte." -

Billedet tones bort.

27.

Falskspillernes Klub.

Et underligt sexkantet Rum - i mørke rolige Træfarver. - Ingen Vinduer. Midt paa Gulvet et rundt, blankt, mørkt Bord, med en stærkt lysende Silkeskærms=Lampe over. Rundt om op ad Væggene i Mørket sidder forskellige i det ydre meget elegante Gentleman i dybe Lederstole. - Rygende i Taushed. - Midt paa Gulvet ved Bordet staar i Lyset fra Lampen "Sufleren" og mærker et Spil Kort.

27 a.

Udenfor Huset, der ligger inde i en mørk Have, standser Sandro og stikker Nøglen i Døren, som er kendetegnet ved en lille Gitterlaage af Jern midt paa Døren.

27 b.

Indenfor Mørket ser man (gennem det lille Jerngitter) hans Ansigt udenfor. Døren aabnes og han træder ind i Mørket.

28.

Falskspillernes Klub.

Sandro ind, og herefter følger en Scene, hvori han fræsiger sig enhver fremtidig Forbindelse med Klubben og dens Handlinger. - Man maa herigennem vinde nogen Sympathi for denne Skikkelse.

29.

Scene i et smukt Parti ved en lille Skovsg.

Felix knæler i ungdommelig Betagelse ned for Fædderne af Ysabel, - hun ser rolig paa ham, - kysser ham næsten moderligt paa hans Barnemund:

Text: "Jeg kan ikke svare Dem i Dag." -

Han: "Men jeg vil vente paa Deres Svar, om det saa skal være til min Dødsdag."

Billedet tones langsomt bort.

30.

Spilleklubben.

Sandro gaar, - de 9 andre staar under Lampens Lys - og over alle de bløge Ansigter glider forskellige Udtryk af Foragt.

Trunfen siger:

"Ham ser vi nok igen."

30 a.

Udenfor Spilleklubben.

Sandro lukker sig ud.

31.

Udenfor Enkegrevinde Proskas Villa kører Bilen op, og Felix tager Afsked i samme Øjeblik, som Sandro kommer til. - Hans Skinsyge præger hans Fysiognomi medens han følger Ysabel ind. -

32.

Grevindens Salon.

Ysabel ind fulgt af Sandro, der bebrejder hende hendes

Adfærd, - hun slaar det hen. Men pludselig flammer hans syd-landske Vrede op, - man føler, at hun her er under en stærkere Magt. -

Moderen træder ind - hilser paa Sandro, der efter en Pau-
se siger:

"Ysabel og jeg er bleven enige om at bede Grevinden give sit Minde til at vor Forlovelse deklarerer i Morgen."

Man maa føle, at Sandros Vesen egentlig er den gamle, fine (og svagelige) Dame imod, men paa Datterens Anmodning giver hun efter, - og gratulerer dem begge.

Text: Nogen Tid senere.

31. *Saya kommer og foreslår for sig at indlede en Samtale med Min.*

I en smuk Vinterhave sidder Felix og læser i en Bog.

Udenfor Glasruden gaar Tjeneren forbi talende med et Postbud.
Han rejser sig hurtig, gaar ud.

31 a.

I Haven.

Han spørger Tjeneren, der staar med Breve og Aviser i Haan-
den, om der intet var til ham, - Tjeneren svarer benægtende,
gaar. *Saya følger Scenen bag Vinterhavens Rude.*

32.

Bankier Manani's Arb.-Værelse. -

(Præget af smuk gammel patriarkalsk Hejhed).

Bankieren sidder ved sit Arbejdsbord, - Tjeneren ind med Breve og Aviser. Derefter Felix, som sætter sig ved Skrivebor-
dets Sidestol. - Lille Pause. -

32 a/ Saya kommer til og hører noget af Samtalen fra Søren.

"Morbror!" - spørger han - "Hvad synes Du om Kontesse Ysabel?" -

Bankieren svarer tilsyneladende let konverserende, men stærkt iagttagende:

"Åa jo!"

Og læser videre i sine Breve og Aviser. - Scenen fortsættes og ender med, at Felix betror Onkelen sin Kærlighed. Under dette falder Bankierens Øjne paa en Notits i Avisen:

"I den nærmeste Fremtid indgaar Grevinde Proskas Datter Bryllup med den italienske Baron Sandro Grec."

For at skaae Nevnen dækker han Notitsen med sin flade Haand.

32 x.

(Nærbillede paa fire Sprog).

32 c.

Nærbillede af Felix' drømmende Ansigt.

32 d.

Nærbillede af Bankierens bekymrede Ansigt.

328. *Felix' glædelige ansigt, når han ser sin gamle tante.*

32 f.

Felix beder Onkelen lykønske ham til hans Valg og række ham Haanden, - herved falder hans Øjne paa Notitsen. Han krammer Avisen sammen, styrter fortvivlet og sanseløs ud.

33.

Felix' Værelse med stort, åbent Vindue ud til Haven. -

Han kommer fortvivlet ind o.s.v. ifl. Instruktørens Føling.

Felix' forbi Vinduet aar et øjeblik tid til Haven.

33 a.

Bankierens Arbejdsverelse.

Han rejser sig bedrøvet og inderlig medfølelse med Søster-
sønnens Sorg, - gaar ud.

33 b.

Felix' Stue. Han famler i Skrivebordets Skuffe med no-
get man ikke ser.

33 c.

Onkelen udenfor hans Dør, banker paa.

33 d. *Saga udenfor Vindues i Haven.*

33 e.

Felix hørt det, ser sig forvildet om, springer ud af Vin-
duet og ned i Haven, flygter bort.

33 f.

Stuen fotograferet fra den anden Side. Bankieren ind, ser
sig forbauset om.

33 g.

Hen til Vinduet. Ser Felix flygte,

33 h.

Hurtig ud af Døren.

*Saga kommer til
Vindues forklarer
Kontes Sligt og Huds
Angst.*

34.

Udenfor Grevinde Proskas Pals.

Felix styrter ind uden Hat eller Overtøj.

34 a.

Salonen. Sandro, Ysabel og Enkegrevinden. Tjeneren melder
Felix ind. Stark Scene efter Instruktørens Inspiration.

Tekst: Kontesse Ysabel! De vidste jeg var ung og svag, -
med et Øjeblikks Sejr drøbte De mit Hjerte. - O.s.v.

34 b.

Udenfor Palæet.

Ud af en Bil træder Bankier Manini. ⁹ *Manini* Stiller sig urolig ventende, - *Faderen holder Datteren tilbage.*

34 c.

Salonen.

Felix siger:

"Men som De kunde have skænket mig Livet, tager jeg nu Døden af deres smukke Haand. - Han styrter ud. De andre uden Ord.

34 d.

I Haven. Felix ud, - stiller sig foran et stort Træ med hvide Foraarsblomster. Fremtager Revolveren - raaber op mod Palæets Vindue:

"Ysabel - jeg tager dit Kys med i Døden."

35.

Salonen. Alle til Vinduet.

35 a.

Udenfor Palæet.

Manini ⁹ *Manini* styrter - paa Skudet - ind gennem Laagen.

36.

I Haven finder ~~de~~ den dræbte Felix under det hvide Træ. - Sandro, Ysabel og Grevinde Proska kommer til.

Bankieren løfter Felix op, staar med ham over venstre Arm - med det hvide Træ som Baggrund.

Tekst: "Jeg dømmer ikke Kontesse Ysabel, - men i mit gamle

Hjærte staar det skrevet, at hvad et Menneske saar, skal det ogsaa høste."

Han ^{og hans} bærer langsomt sin lille ^{Felix} Søstersøn ud af Haven. - ^{de}

Men i Kontesse Ysabels Øjne er der et Udtryk, som fortæller, at dette Billede og disse Ord er skrevet ind med Flammeskrift i hendes Hjærte.

Billedet fortones bort.

3^{die} Akt.
 =====

Text: Det følgende Efteraar.

37.

Ved et smukt Familiegravsted
 sidder Bankier Manini og ser sørgmodig paa Monumentet,
 der bærer Felix' Navn, - han bøjer sig stille og ser tilbage
 mod en anden Grav, som tænkes at være Søsterens uden at man
 ser Navnet. -!

Text: "Kære Søster, tilgiv mig, at jeg saa daarligt vær-
 nede om din Søs Skæbne, - og lær mig fra din
 Himmel, at overvinde min Tørst efter Hævn over,
 hvad Verden øvede af ondt mod dette Barnesind!"

De rejser *den* langsomt og gaar stille ud gennem Gitteret,
 som indhegner Graven. - Dette Gravsted maa være meget smukt
 og præget af en sørgmodig Efteraarsstemning. Jeg foreslaar
 det bygget paa en Bakkekam, hvor det kommer til at staa som
 Silhuet mod Aftenhimmelens drivende Skyer, saaledes at man ikke
 ser, hvad der ligger bag Kirkegaardsmuren og ikke ser, hvad
 der ligger ved Siderne af Familiegravstedets Indhegninger.
 Fotografen maa her paa det omhyggeligste nedvirke til Billedets
 Lysstemning. Udenfor Kirkegaardsmuren i Baggrunden rager et
 Par sørgmodige, nøgne og forvredne Træstammer op som sorte
 Silhuetter mod de drivende Skyer. *Manini staar og støtter sig grædende paa*
 Billedet tones bort, nedens
 Solen daler ned bag Muren.

38.

Ysabels Boudoir.

Kontesse Ysabel staar og iferer sig sin Brudekjole, - hun

hjælpes af Kammerjomfruen. - Moderen kommer ind, kysser hende kærligt paa Panden, - Ysabel - som er meget smuk, beder hende gaa i Forvejen ned i Vognen. -

38 a.

Hallen. Grevinden, som er meget nervøs, sætter sig et Øjeblik med en mørk Portiére el. lign. som Baggrund. - Efter at have siddet stille et Øjeblik, rejser hun sig, vender sig og vil gaa ud, men paa Portiéren frentoner Billedet af Bankier Manini med den døde Søstersøn over Armen. - Hun griber som svimmel med Haanden over Øjnene og staar sanseløs til Ysabel og Kammerjomfruen tager Portiéren til Side, hidlok- ket af hendes Skrig. - Datteren taler beroligende til hende, - men hun tager øjensynlig dette som et Varsel.

38 b.

Udenfor Palæet gaar Ysabel fulgt af Moderen ned i den ventende Vogn, der er forspændt med fire hvide Heste.

39.

Text: Politiet har længe søgt at komme Falskspillerne paa Sporet.

En manden Spilleklub.

Falskspillerne sidder ved et Bord og spiller med et nyt Offer. "Sufleren" sidder i Baggrunden og suflerer Kortene. - (Dette observerer 2 Detektiver). Pludselig opstaar der Uenighed, Matadoren overbevises om en hemmelig Lønne. Der opstaar Klammeri, flere træder til. Kamp, hvori det kun lykkes de 2 Detektiver at fastholde "Sufleren", som føres bort. - (De

2 Falskspilleres Flugt og Kampen maa skildres meget livfuldt).

40.

Foran et smukt Kirkealter.

Biskoppen formæler de to Unge: Ysabel og Sandro. Omkring dem staar nogle meget elegante Damer og Herrer. - (Brudens Moder er selvfølgelig tilstede). Mange brændende Korter, - men alle Linier maa være enkle og rene.

41.

Politistation af amerikansk Karakter.

"Sufløren" føres ind og stilles foran Politichefen.

med Haandjern paa.
41 s.

Udenfor Spilleklubben fra 2den Akt.

"Trumfen" lukker sig ind.

42.

Spilleklubben fra 2den Akt.

"Trumfen" ind, tænder Lampen, fremtager Barberrekvisitter, aftager sit store Fuldskeg.

43.

Kirken.

Lykenskning foran Alteret, - man gaar ud.

44.

Udenfor Spilleklubben.

"Trumfen" uden Skæg lister ud.

45.

Telegrafstation.

Han afsender Telegram til Sandro.

46.

Politistation.

"Sufleren" truer med at skandalisere en af Byens fineste Familier, hvis man ikke slipper ham fri. - Man tror ham ikke og han opgiver som Vidne Bankier Manini, med hvem han fortæller, at han har været sammen hos Grevinde Proska. Politichefen blader i Telefonbogen.

47.

Bankier Maninis; Arb. Værelse. (Aften).

Han tager Telefonen.

47 a.

Nærbillede af Politichefens Ansigt med "Sufleren" i Baggrunden.

47 b.

Bankieren taler videre og man forstår, at hans Nærværelse paa Stationen ønskes.

48.

Spisesalen paa Grevinde Proskas Slot.

Meget elegant Bord i oval Facon. - I Midten af Bordet er Proska-Slottet fremstillet en miniature med Have omkring. - Der holdes Tale af en højtstående gammel adelig Mand med mange Ordener. Selskabet er meget eksklusivt. Ved Bordenåen sidder Ysabel meget bleg mellem Moderen og Sandro. Idet Cham-

pagneglassene høves slukkes Lyset i Salen, men det lille Slot paa Bordet staar fuldt illumineret og fra Taarnet vajer et Silke-Flag, der flager ved Hjælp af en lille Vind-Motor. - Der tændes atter i Salen og man rejser sig fra Bordet. -

49.

Den store Sal paa Slottet.

Alle Bryllupsgæsterne ind. Dansen begynder. En Tjener søger og finder Sandro Gree, giver ham et Telegram med følgende Text:

"Tre Matadorer. - Een ude af Spillet."

Dette, som maa være et i 2den Akts Spilleklub aftalt Signal, gør ham meget nerves. Ysabel kommer til og udsperger ham, han slaar det leende hen, - og de danser ud.

50.

Paa Politistationen.

Bankier Manini ind, konfronteres med "Sufløren", som han paa Politichefens Forespørgsel erindrer at have været sammen med hos Enkegrevinde Proska. - Han ligesom leder i sin Hjerne og siger:

"Det var jo Dem, der sad og røg ved Kaminen."

50 a.

Nærbillede. "Sufløren" svarer stilfærdig, slimet og fræk:

"Javist saa - og imedens røg der 5000 Kr. for Dem ved Spillebordet."

50 b.

Politichefen:

"Hvem vandt disse Penge?"

"Sufleren":

"Den Mand, som i Dag har holdt Bryllup med Enkegrevinde Proskas Datter, Komtesse Ysabel."

Politichefen ser spørgende over imod Bankier Maninis Ansigt, der pludselig bliver stenhaardt i sit Udtryk. Han pauser et Øjeblik og spørger derefter:

"Ønsker Bankieren Baron Sandro Grec arresteret?" -

50 c.

Nærbillede af Bankier Maninis Ansigt, han ser rolig over mod Politichefen og svarer: Ja!

50 d.

Politichefen giver nogle Ordre og Bankieren beder om Tilladelse til at følge med.

51.

Udenfor Slottet. Nat.

Alle Gæsterne følger Brudeparret til Vognen, som er forspændt af fire hvide Heste, - der raabes Hurra til Slut. -

52.

Udenfor Politistationen.

2 Opdagere, Politichefen og Bankier Manini ud i en Bil.

53.

Udenfor Slottet.

De sidste Gæster gaar i en Bil. Portneren vil lukke Porten, da Politichefens Bil kommer i stærk Fart. Portneren udspørges, giver Oplysninger. Bankieren gaar med Tjeneren ind, - og Politichefen kører videre med Bilen. -

54.

Inde i Brudekaret.

Isabel læner sig til Sandro og beder ham fortælle hende, hvad der stod i det Telegram, som øjensynlig har gjort ham nervøs. Han svarer, at det kun var en dum Bryllupspeg, - og hermed slaar hun sig tiltaald.

55.

I Hallen hos Grevinde Proska.

Grevinden staar og giver de sidste Ordre, medens der slukkes rundt omkring. - Tjeneren fra Haven lukker op og Bankier Manini træder rolig ind, - og Grevinde Proska beder ham yderst nervøs tage Palds. Han forbereder hende læmpelig paa Sagen, som ganske fælder hende.

56.

En mørk Gade.

Den oplyste Brudekaret gennem Gaden, bagved kommer Politibilen og svinger om paa Siden af den.

56 a.

Inde i Vognen læner Isabel sig tilbage, - Sandro forsikrer hende om sin Kærlighed og skal lige til at trykke et Kys paa hendes Mund, da Vognen standser.

56 b.

Paa Gaden. Politichefen ud af Bilen. En Del Nattevan-drere flokkes omkring.

56 c.

Inde i Vognen stirrer de to paa hinanden, - og i det samme aabnes Vognsdøren og Politichefen træder ind. Sandro ta-

ger til sin Frakkelomme, men Politichefen griber ham i samme Secund om Haanden og siger hurtig:

"De behøver intet Visitkort at give mig Leo Forniez,
- De er jo allerede en kendt Mand!"

Politichefen tager Revolveren op af hans Lomme. -
(Under alt dette sidder Ysabel maalles).

56 d.

I samme Secund springer Sandro ud af den anden Dør, men gribes her af de to Opdagere, som giver ham Haandjern paa og tager ham over i Bilen. Politichefen sender denne bort og gaar selv ind i Vognen til Ysabel, efter at have givet Kusken Ordre til at køre tilbage til Slottet. -

56 e.

Inde i Vognen forklarer han den forstenede Ysabel, at Sandro er identisk med Falskspilleren Leo Forniez. -

57.

Hallen.

Manini har endt sin Forklaring. Grevinden sidder som en Stenstøtte - hendes Ansigt er ganske blodløst.

58.

Udenfor Slottet standser Vognen. Politichefen træder ud, vil hjælpe Ysabel, - hun afslaar hans Hjælp. Han hilser ærbedig med sin Hat i Haanden og Ysabel gaar rank forbi ham ind gennem Porten.

59.

Hallen.

De samme som før. - Tjeneren aabner Døren i Baggrunden, -

Isabel bliver et Øjeblik staaende rank i Døren. Bankier Manini gaar henimod hende som for at tale, men hun byder ham at tie. - Rolig gaar hun frem mod Kaminen, aftager sin Brudekrans og sit Slør og kaster begge Dele ind i Ilden, - gaar derefter rank op ad Trappen til sit Værelse. Bankier Manini siger stille:

"Jeg beder Gud tilgive, at mit første Motiv til min Handling var Hævntørst, - alligevel har jeg sikkert været et Redskab i Forsynets Haand, der ikke vilde tillade Deres rene Besmittelse."

- Han gaar stille ud. -

60.

Isabels Boudoir.

Hun kommer rank ind, men i Stolen foran Spejlet falder hun ganske sammen - hun løfter Hovedet igen og i Spejlet (meget stort) ser hun Scenen fra Haven med det hvide Træ, Manini med den døde Felix, - Manini rækker Armen ud imod hende:

Text: - "Thi, hvad et Menneske saar, skal det og hæste!"

Billedet tones bort.

4de A k t .
=====

2 Aar efter.

De Hjemløses Ø. Fattigpræsten, Elias Renato, har indsamlet Midler som har sat ham istand til at oprette en Koloni for Hjemløse paa en i Skærgaarden beliggende lille Ø, som Autoriteterne har overladt i Erkendelse af hans Gernings velsignelsesrige Indflydelse.

61.

Paa Klippeøen.

Høj Træbarakker er rejst rundt om. *(Høj forat kunde styre sandt under Branden senere.)* Lille Søster Wenka gaar og støtter en gammel, blind Krøbling. - Endel fattige og defekte Individider er ivrigt beskæftiget med at rejse en ny Barak, - Arbejdet ledes af Broder Mathias, der selv tager aktiv Del deri. Der mangler nogle Materialer og Mathias paatager sig at forebringe Øens Herre - Elias Renato - Sagen, - han gaar. Der panoreres med ham hen til en anden Gruppe, hvor en Klynge fattige Børn leger, derefter panoreres forbi en Elv, hvor flydende Tømmer drages i Land.

62.

Udenfor Fattigpræstens Dør. -

Her staar nogle af de Hjemløse og forbereder noget Jernarbejde, - der smedes og loddes ved en lille transportabel Esse med stærkt Baal. Bælgen trædes af et inderligt forkuet og ubehjælpsomt, næsten ødelagt Individ, som det øjensynlig skorter paa Kræfter. Broder Mathias giver ham, inden han gaar ind til

Fattigpræsten en hjælpende Haand. Fra et Barakvindue ser man Elias Renato rejse sig fra et Skrivebord og kalde paa Mathias, som gaar ind i Hytten.

63.

Fattigpræstens Barak.

Elias Renato staar ved Vinduet i Salen, - Mathias træder ind fra Døren, som han lader staa aaben. Udenfor ser man udover Skærgaarden. (Værelset er uhyre jævnt møbleret, Billedet af den gode Hyred har selvfølgelig fulgt ham. - I et Hjørne et lyst Gardin til at dække for en Alkove-Seng. - Hylder og Skabe paa Væggene, - og nogle faste Redskaber. En Lampe og en Lygte paa Hyldeerne, - alt jævnt og amerikansk praktisk. Et sundt og jævnt Menneskes sunde og jævne Bolig.

Broder Mathias ind, taler med Renato om de manglende Materialer, som Fattigpræsten lover at købe, naar han kommer til Byen. Et Par Børn kommer til Vinduet, Renato taler kærligt med dem, medens han samler sine Bøger og lignende, han skal have med. - Han følges ud med Mathias. -

64.

Ved en lille Naturbro

gaar Fattigpræsten i en Baad, som han selv roer over, medens Mathias, Søster Wenka og nogle af de Hjemløse vinker til ham.

64 a.

En lille køh Scene, hvor Mathias frier til Søster Wenka, men faar Afslag og man skal forstaa, at hun elsker Fattigpræ-

sten Renato. Mathias gaar sørgmodig bort.

64 b.

Nærbillede. Hatten og Bøgerne har Renato lagt foran sig paa Toften og roer nu med flagrende Haar bort fra Øen i Skærgaarden.

65.

I en Havestue i Proskas Palm.

Halvt ligger Enkegrevinden i en Sygestol. Hun er meget affældig og nedbrudt. Ved hendes Side staar Ysabel og en gammel nobel Løge. Løgen tager Afsked, og følges af Ysabel til Havedøren. -

65 a.

Nærbillede af Løgen og Ysabel.

Han udtaler sig øjensynlig med megen Bekymring om Enkegrevindens Tilstand. *Sjensuren melder Hr. Jørgen gaar og ser paa hende ind. Det følger en smuk Scene hvor Jørgen beder Ysabel tilgive at hun har været Høvel. Tanker mod hende, og bevidner Ysabel hendes dybeste Medfælde i den Sorg der har ramt Familien. Heri Skillebillede af den døde Moder*

66. Ved en Skovskrant

gaar Fattigpræsten i Land og binder Baaden. (Til dette og alle Naturbilleder maa der for hvert eneste Afsnit findes et Sted, der virker med en særegen Skønhed, og i dette staar vi langt tilbage for f. Eks. "Svenska Biograf". - Men tidligere indskrænkede Stifinder sig som oftest ogsaa til at fremskaffe Partier, der kunde "bruges").

67.

Paa en Bakkeskrant

staar en spredt Skare og venter ham. Han gaar hen tilet

langt, langt Bord, som er omspændt af en Dug, og her er foran spændt et Kors af Gran. Han lægger sin Hat og sine Bøger, idet han hilser paa et Par af Tilhørerne, som man tænker sig har ordnet det lille Alter. - Medens de mange krogede Skikkelser af Mænd og Kvinder - paa hvis Ansigter Kamp og Lidelser staar præget - tager Plads rundt om paa væltede Stammer og smaa frem-springende Klippeknolde, - begynder han sin Tale. Enkelte Børn kommer til og sætter sig lyttende foran det hvide Bord, - nogle Arbejdere med Værktøj over Skulderen standser nglende, - lyttende. Dette Billede maa, naar det samles, ligne det bekendte Maleri af Edelfelt - Maleren er vistnok finsk.

68.

Havestuen. *Jaja tager Afsked. Ysabel kysser hende 3-*
~~Ysabel~~ *sæder sig* med store, sorgfulde Øjne og ser paa Moderen, der jo nu er en Skygge af sig selv. - Skandalen, Skændsel og Forsmædelse af Navnet har ganske nedbrudt hendes i Forvejen syge Nervesystem. Tjeneren melder Biskoppen, der træder ind. (Biskoppen maa endelig ikke latterliggøres). Han hilser stille paa Moder og Datter, - men da Enkegrevinden kun sidder udeltagende med sit halvbrustne Blik, der sløvt stirrer fremad, henvender han sine trøstende Ord til Ysabel, - der høflig, men bestemt beder sig forskaanet, men anmoder ham om at placere sin Trøst paa Moderen. Ysabel trækker sig undskyldende tilbage, og Biskoppen forsøger at tale Enkegrevindens Bevidsthed frem til Tid og Sted, - men uden Held, - hun sidder blot og gentager Ordene: "Vort-Navn - har han trukket i Skarnet, han, som nu sidder

i Tugthuset."

Biskoppen søger at berolige hende, læser for hende af en lille Bog, - hun didder blot og stirrer frem som repeterende hun et Tankebillede.

69.

Udenfor Palæet.

Ysabel gaar, bleg og meget enkelt klædt med et Silkeshavl over Hovedet, ud fra Haven og ned ad Vejen.

Tekst: " Efter 2 Aars Tugthus løslades Ysabels tidligere Brudgom, før Baron Sandro Grec, - nu Leo Forniez."

Han lukkes ud af Tugthusporten, staar og ser sig om et Øjeblik, han er kortskæget, bærer en lille Haandtaske, - har Kraven smøget op om Halsen, - hans Ansigt er blegt og Haaret hænger tjavset, men ikke langt, ned i Panden. (Tugthusfanger løslades nemlig ikke med "Tugthushaar").

69 a.

Bag en af de fremspringende Piller i Muren staar "Trumfen" og kommer nu frem. (Han er skæglos og meget derangeret).

69 b.

Leo genkender ham, men nægter at følge ham, - thi nu vil han være et hæderligt Menneske. - Han gaar hurtig, men "Trumfen" følger langsomt efter.

70.

Fattigpræsten fortsætter sit Møde.

70 a.

Ysabel kommer gaaende, lytter og standser beg ved et Træ.

70 b.

Nærbillede af hendes Hoved ved Træet og nede i Dalen
ses Mødet. -

70 c.

Mødet fortsættes, Salmebøger omdeles.

70 d.

Nærbillede af Ysabels Ansigt.

70 e.

Der synges af alle.

Text: "De sømste Baand rives sønder i Hast,
men hist i Guds Herlighedsrige,
hvor alt bliver nyt, skal de heles saa fast,
Gud aldrig sit Løfte kan svige."

70 f.

Nærbillede af Ysabels Ansigt, - store, tunge Taarer gli-
der ned fra hendes Øjne, - hun ser ned mod Fattigpræsten.

70 g.

Mødet fortsættes. Om Renatos Hoved - der har et stort Træ
som Baggrund - viser der sig en lysende Ring.

70 h.

Ysabels Ansigt. Man skal af dette forstaa, at "Ringens" er
hendes Febersyn.

71.

Udenfor Palæet.

Leo lister sig frem og kryber over Laagen. "Trumfen" kom-
mer langsomt efter, - bliver staaende.

72.

Havestuen.

Biskoppen læser stadig for Enkegreunden, som sidder og

stirrer sløvt frem.

72 a.

Havedøren. Langsomt glider Leos Ansigt frem.

72 b.

Enkegrevinden ser i et højt Spejl dette Ansigt, rejser sig i et Skrig, - styrter om foran Stolen. Døren gaar op og Leo træder ind. - Biskoppen tilkalder Tjenerkabet, som paa hans Forlangende griber Leo og fører ham ud med Magt. Biskoppen bøjer sig over Enkegrevinden, en Kammerjomfru kommer ind, - han beordrer Læge tilkaldt.

73.

Udenfor Palset.

Leo sættes ud med Magt af Tjenerne. - Han staar bleg og sammenbidt et Øjeblik. "Trumfen" træder frem, ser spørgende paa ham, rækker Haanden frem. - Leo svarer, idet han slaar sin Haand i hans:

"Ja, Du har Ret, vi to hører sammen!"

De følges bort. -

74.

Fattigpræstens Møde sluttes.

Han tager Afsked med Tilhererne. Bordet aftages Dugen. - Han gaar opad mod Byen.

74 a.

Ved Træet standses han af Ysabel:

Tekst: "De tilbød mig engang, at lede mig paa Vej til Guds Rige!"

Renato genkender hende og hilser hende ærbødig-højtideligt, men uden Sentimentalitet, - han tager sin Hat af og beder hende efter nogen Omtanke følge sig til Øen.

74 b. *eller slaar Wenkas Jordmønstre Fader og hader an Tilladelse til at blive afbragt paa Øen, Renato lader ham tag Plad i Baaden.*
Nærb. De to gaar i Baaden. (Havet er nu lidt uroligere). Renato lægger sin Hat og ror Baaden frem gennem Strømmen.

74 c.

Nærb. af Ysabel, som sidder i Stavnen, - hendes Øjne er store og opspilede, hun er halvt religiøs og halvt som Kvinde betaget af denne Mands Styrke af Aand og Legeme.

75.

Havestuen.

Lægen ankommer. Patienten føres ind i Soveværelset efter at en stærk Nerverelammelse er konstateret.

76.

De to - Ysabel og Renato - gaar i Land paa Øen - modtages af Broder Mathias *han Renato heder tog sig af Wenkas Fader, der følger lidt med ham.* og Søster Wenka, ~~der saubart aner en Kane~~ i Ysabels ^{76c} Besøg. *Renato* Fattige og Hjemløse hilser taknemligt paa Vejen, *Wenka kommer og ser Ysabel i hvide Trine Øjne at om en Fare. Hun rister sig efter dem.*

77.

Renatos Hytte.

Renato ind med Ysabel, hvis Fremstillerinde nu faar en meget vanskelig Opgave i at skabe et sammensmeltende Hele af hendes sjælelige Omslag i Forbindelse med hendes erotiske Betagelse af Lægprædikanten. Nu sætter han sig ikke hen og læser Bibelord for hende, - nej, han slaar Vinduet op og taler

til hende om Religionen i Naturen, - om Solens Nedgang i Rødt og Violet i Aften, og dens Opgang i Morgen i Guld og Purpur. Om Lærkens Kvidren i Træet udenfor Hytten og Maagens Skrig gennem Skærgaarden. Om Menneskestræbets Magtløshed imod Naturens urokkelige Kredsløb. Om Gudsørsten i hver aandende Plante og Skyernes jagende Flugt forbi de lysende Stjerner i det evig uudgrundelige Spørgsmaal om, hvor Universet begynder og, hvor det holder op. - - Renato staar ved Vinduet og Ysabel sidder ved Bordet. Skiftevis mellem Teksterne, som jeg senere vil udarbejde efter hvad Arbejdet fører mig frem til - vises hans og hendes Ansigt i Nærbilleder. Tekster som f. Eks.

"Kun den med det sløve og lydslappe Næmme,
forstaar ej at høre det Eviges Stemme!"

Ysabels Ansigt maa udtrykke den dybeste Betagelse, - hans Ansigt skal give Udtryk for, at han ligesom taler ind imod sig selv, - han maa intet Øjeblik blive salvelsesfuld.

78.

Enkegrevindens Dødsverelse.

Løgen er tilstede sammen med Biskoppen, ingen kan forstaa, hvor Ysabel bliver af. - Tjener og Kammerpige gaar gredende ud.

79.

Hallen.

Tjeneren og Pigen ned, - Gardinerne flagrer ind, Lysene blafrer. - Dørene lukkes, da man forudaner et Uvejr. -

80.

Renatos Stue.

Han staar ved Vinduet, som han lukker paa Grund af Stormen,

der truer med at slukke den tændte Lampe.

80 a.

Udenfor lister lille Søster Wenka rundt og stjæler sig til at kigge ind ad Vinduet, - Skinsygen har faaet Overhaand.

80 b.

En Scene, hvori man skal ane, at Ysabel er stærkt betaget af Renato, og han heller ikke er upaavirket af hendes Skønhed.

80 c.

Wenkas Ansigt paa Ruden.

80 d.

Nogle Naturbilleder - Hav og Storm, hvor man ser Stormen rejse sig med mægtig Styrke. - Nogle af de Hjemløse lukker Skodder og Døre.

80 e.

Ysabel tilbyder Renato alle sine Rigdomme, hvis han vil opgive sin Præstegærning og ægte hende. Renato kæmper imod sig selv, siger:

"Kontesse, det er nu saa sent, og Uvejret kan senere lægge os Hindringer i Vejen, - jeg maa bede Dem give mig Lov at ro Dem tilbage. - "

Hun kaster sig paa Kne for ham og siger " at hun for første Gang elsker med hele sit Hjærte og uden Skamfølelse." Hun klynger sig til ham.

80 f.

Wenkas Ansigt paa Ruden.

80 g.

Renato staar skælvende af Fristelsen. Pludselig lyser han op, han friger sig for hendes Greb og raaber i religiøs Betagelse:

"Vig fra mig, - thi der staar skrevet, at Du skal forlade alle Ting og følge Mans Kald!"

80 h.

Isabel rejser sig rolig, men hvid af Forsmaelsens Harne, og siger:

"Tør jeg bede Dem følge mig til mit Hjem."

Hun indhyller sig i sit Silkeshavl.

80 j.) Udenfor Døren. Wenkas Fader kommer med Mathias, og der kommer da Mathias og gaar op ad trappen hvor Wenka der kommer gennem Faderens Dør og paa hendes! Endelig har de fundet sig i den i Jernens Vindue. sin Spiidts.

80 k.

En stærk Scene mellem den Kærlighed tryllende og Renato. Scenen slutter med at
Stuen. Han slukker Lampen, ledsager hende ud. Stormen

river i Døren og faar Lygten til at blafre. - Hun gaar bøjet

forbi ham. -

81. Da Isobel og Gaabel kommer bryder Wenkas Fader hende vrantet ind i Skindet.

81 a

De to gaar i Baaden.

Han sætter den tændte Lygte i Bunden og ror ud mod Stor-

men.

81 b) Inde i Skindet hender Faderen en lille Blyge der staar paa Væggens Bordet, pryder Wenka.

82.

I Hallen venter Biskoppen. Lægen og Tjenestefolkene kommer tilbage og meddeler, at Kontessen ikke har været til at finde.

83.

I Baaden.

Lyset fra Lygten oplyser de Tos: Ansigter. Renato kom-

85B.) Øen i Brand.

Renato springer iland. - Alt er den vildeste Forvirring. Helle Øen er uanset af Stammer (85Bx Kort. af hans forvirrede Ansigt) Haaret flyver om hans Hoved, hans Ansigt er marmorhvidt. -)

Han springer op paa vildes Stamme og raaber gennem Stammen, Jomruer de halvpaakladde Skabninger til Ro, lauer dem at blive fangt over, lauer dem blisly i Kirkerne. (Enkeltte Gripper af Forvirring, f. Ex. de to gamle redde deres Kanariefugl, een see Dyne o.s. fr. De to gamle Jomruer ser forfærdelig ud, de skændes i standselig og slæs skræder op om at Øen brænder fordi den selvfølgelig var ~~for~~ bygget for simpelt op. Gamle Peters og hans Kone sidder frysende sammen paa en Stamme med kinderne om Halsen.)

85C.) Inde paa Fastlandet abryeves Branden af en stor Folkestare.

85D.) Baade sendes ud.

85E.) Enkegravindens Dødvarelse. Gsabels byger paa Rind ved Moderens Leje; p kindelig aplyses Varelset glimtvis - fra Vindstet - fra den brændende Ø. - 85x Hendes Ansigt i Nordbillede. Hun kaster sit Sikkespjæl over sig og skynder sig ud.

85F.) Baadene fanger de Hjindløse Skæler bort fra den brændende Ø.

85G.) Ved Landgangen naar de Brandlilte iland og Jøres til Kirkerne. Gsabel naar i en af de gamle Baade og lader sig fange tilbage.

85H.) Den sidste overfyldte Baad naar bort fra Øen. Renato bliver tilbage.

per Baaden frem gennem Bølgerne og Mørket.

83a) Ved Landgangen Læger him skenhaardt Afsked med Prosken
sam med Biltage

83B. J. Skerret - Kampen Radvæn med Wenka, Lygter veller & antændte.

83C. Hallen. Der ventes. pludselig ses ~~Prosken~~ ^{Isabel} ude paa Altanen.

~~Hun~~ træder ind ^{ligblev} fulgt af Renato. - ~~Hun~~ modtager af Legen Bud-

skabet om Dødsfaldet, - gaar bøjet ud, efter at Legen og Bi-

skoppen har taget Afsked, - ~~hun beder Renato vente.~~

84. Den i Brand. De hjemløse farer rundt i Stormen som
søge Flaammerne frem.

84A. Dødsverelset.

Isabel gaar stille hen og kysser Moderens Pande. -
Hun elskker dybt & kuddet med.

Her sker der en Frigørelsens Forvandling med hende

85) Fra Baaden ser Renato den brændende Ø.

85 St. Den i Brand. De halvpaaclædte Hjemløse, Wenka's
Fader drage frem af Rindene

85 Renato sidder fortvilet hen og stirrer paa Billedet.

Isabel kommer. ~~Albige~~, Renato rejser sig og vil gaa, - hun

standser ham, og siger med et rankt og forklaret Udtryk:

Tekst: "Elias Renato! Nu er jeg frigjort og fuldstændig

Herre over mig selv. - Alle jordiske Slagger

har jeg nu kastet overbord. Min Formue og mine

Kræfter tilbyder jeg Dem, - og beder ^{og beder blot om Lov} ~~en Lev til~~ ^{Isabel} ~~til~~ ^{gjærlig}

~~til~~ ^{til} ~~Kærlighedsværk~~ ^{for} ~~i~~ ^{for} ~~Frentiden~~ ^{for} ~~at~~ ^{for} ~~deltage~~ ^{for} ~~i~~ ^{for} ~~Deres~~ ^{for} ~~Kamp~~ ^{for} ~~for~~ ^{for} ~~Medmen-~~

neskers Frigørelse til Guds Ære! -

Han gaar imod hende og trykker hendes Haand højtligt.

Billedet toner bort.

85g.

Isabel aflytter med et smilende blik

5te A k t .
 =====

Tekst: 1/2 Aar senere. Komtesse Ysabel har efter Moderens Død afhændet Proska Slottet og fuldstændig ofret sig for Renatos Sag. -

36.

Paa Strandbakken

ser man hende i en jævn, men klædelig og billedskøn Dragt, prædike Evangeliet ved Renatos Side. - Wenka og Mathias er til Stede. - Wenkas Skinsyge maa være aabenbar.

37.

I en Kælærkneipe

ser man Leo sammen med "Trumfen" og en 7 - 8 andre misli-
 bige Individder planlægge et stort Banktyveri. - - Haandslag
 og Overenskomst om at den, som bryder ud er - "kold". De gaar.

38.

Mødet.

Renato afslutter med en Bøn, Ysabel griber sin Luth og synger for.

38 a.

Klumpen fra Kælderen kommer forbi og standser.

38 b.

Leo staar lyttende.

39.

Mødet med den syngende og spillende Ysabel i Forgrunden.

Tekst: "Den søgende finder, den bedende faar
 langt mere end Ord kan udsige.
 Ej nogen forgæves til Frelseren gaar,
 han aldrig sit Løfte kan svige."

90.

Paa Bakken.

Leo lytter og bevæges, de andre spotter ham.

91.

Mødet opløses. - alle takker bevæget Ysabel, som gaar frem imellem dem.

91 a.

Leo genkender Ysabel. Vender sig til de andre og siger, at de maa give ham fri, - der opstaar Slagsmaal ved Tanken om, at han jo kan røbe deres Plan.

92.

Renato hører Slagsmaalet, iler til.

93.

Klumpen har væltet sig over Leo, som kæmper fortvivlet. Renato kommer til og kaster sig ind i Kampen med Støtte af nogle Tilhørere - Mathias løber efter Politi.

94.

Mathias løber ind i Byen.

95.

Kampen fortsættes.

95 a.

Ysabel og Wenka følger i Spænding Kampen.

96.

Politiet ankommer.

96 a.

Renato saares af et Knivstik, falder. Hans Dragt er flaaet.

96 b.

Banditterne overmandes og føres bort. Renato siger, at Leo var den overfaldne.

97.

Renato dør. Ved Hans Side Ysabel og Wenka samt Mathias og mange andre. - Han ligger bleg, men smilende og siger:

"Beklag mig dog ikke, kære Venner, jeg dør som jeg har levet, i mit Forsvar for den Svage, - ingen er lykkelig som den, der bruger sit Liv for at frelse et Medmenneske! "

Billedet fortones.

98.

Ved en Udvandrerdamper.

Leo ordentlig og velklædt tager Afsked med Ysabel, - der giver ham et Beløb, der sætter ham istand til at begynde et nyt Liv i en fremmed Verden. Skibet glider ud.

99.

Ved Baaden til Øen

venter Mathias og Wenka, der synes at være kommen hinanden nærmere. Ysabel kommer og føres over.

100.

De Hjemløses Ø.

Paa Øen ventes hun og modtages med den største Glæde, -

hun taler opbyggende med Svage, skiller smaa Trætter, og kørtegnør Børnene. Mødet begynder.

101.

Billedet af hele den lyttende Hob opad Bjergskraaning.

101 a.

Nærbillede af Wenka og Mathias Haand i Haand.

102.

Nærbillede af Ysabel, der - accompagnerende sig selv paa Guitar synger:

Tekst: "Og gaar jeg end Stundom med Taarer min Gang,
Naar Sæden jeg saar til Guds Rige,
Min Herre har lovet mig Sol over Vang,
Han aldrig sit Løfte kan svige!"

103.

Alle de lyttende opover Bjergskraaning.

104.

Nærbillede af Ysabel. Hendes lyse Haar er udslaaet.
Hendes Dragt er enkel og smuk. Hun spiller og synger med
Skær af ophøjet sjælelig Ligevægt:

Hun har frigjort sin Sjæl og viet sit Liv til sine Med-
menneskers Frelse!

2 det. Uakost

18 MRS. 1918

Lebbe det endelige

M O D L Y S E T

(En Sjæls Frigørelse)

HOLGER-MADSEN.

I n t r o d u k t i o n :
=====

En Række overtonede Billeder af Frk. Lilly Jacobsen som Ysabel.

- a). Først den stærkt exentriske Verdensdame, Seirstypen med det rolige, sikre Smil,
 - b). saa Kvinden, der lytter frem mod noget hun ikke forstaar, noget, der sjæleligt forbløffer hende,
 - c). derefter Kvinden med Øjne, der langsomt lukkes over Sorgen, bøjer sit Hoved for det uafvendelige.
 - d). Et Hoved indrammet af Sort, - Øjnene aabnes langsomt, - et lyttende Udtryk, der gaar over til et Skær af ren Frigørelse.
 - e). Evangelistinden (Den Frigjorte) med den enkle lyse Dragt, Hovedet indrammet af det store, lyse Haar, og om Halsen en blød Byronkrave, - et Præg af rolig Glæde hviler over hendes Ansigt, - hun synger sin Sang til eget Guitaraccompanement.
-

PERSONERNE:

Enkegrevinde Proska. (60 Aar).
Komtesse Ysabel, hendes Datter. (25 Aar) Lilly Jacobsen.
Baron Sandro Grec. (25 Aar)) Blütecker.
(Falskspilleren "Matadoren")
Bankier Manini. (60 Aar) Nic. Nejendam.
Felix, hans Søstersøn. (20 Aar) ~~Max Rubusto~~ *Handrijs*.
Dr. Max Rubusto (sort Fuldskæg)) Gunnar Helsengren.
("Trumfen") } Falskspillere.
Dr. Pagine. ("Spaderkonge") } Dynesen.
Professor Pointe. ("Sufløren") } ~~Schönberg~~ *U. H. P. O.*
"Fattigpræsten" Elias Renato. (40 Aar) Hans Starch.
Broder Mathias, kaldet "Apostelstorken") ~~Schönberg~~
En fanatisk, lidt komisk Prædikant.) *Schänker*.
Lille Søster Wenka.)
(En lille Pige med store sørgmodige Øjne.) Astrid Holm.
5 karakteristiske Adelsmands Typer, Ysabels Bejlere, - meget
elegante. 10 ejendommelige Fattigtyper til Slumherberget.

Vor Tid - Vore Typer - Vor Kamp.

1ste A k t .

D e t o F e s t e r .

1.

Stor Koncerthal.

Under Protektion af Enkegrevinde Proskas Datter, Komtesse Ysabel Proska, afholdes til Fordel for "vildledte, ulykkeligt stillede, unge Kvinder" en stor Fest i et Koncertpala. -

Ysabel staar i en Champagne=Bad, hvortil der er særlig stærk Tilstrømning. Hun er meget smuk og meget exentrisk at skue.

1 a.

Nærbillede af den Champagneudskænkende Ysabel. Champagnen udskænkes fra en meget stilfuld lille Fontaine og der betales store Summer for hvert Glas. Fontainen maa kunne standses i Pauserne.

1 b.

Panorerende Nærbillede af 6 - 7 Adelstyper, - hendes Bejlere til Skønheden og Pengene. Først 5 karakteristiske Adelstyper, - derefter den lille Grev Felix, et barnligt fint Fysiognomi, præget af den nobleste Sensibilitet og Aandfuldhed.

Tekst: Men af alle Bejlerne var Baron Sandro Grec, - en ung dristig Spanier - efter sigende den foretrukne.

1 c.

Nærbillede af Sandro Grec, en mørk, elegant ung Mand, han er smuk, men der hviler noget underligt angsteligt lurende over

hans Øjne, - han nærmer sig Ysabel, som dvælende taler med ham og rolig ser ind i hans mørke Øjne.

1 d.

Et stort Vue over Salen, - pludselig dækkes Forgrunden, som bygges højt, af en Flok elegante Verdensdamer (Alfi Zangenberg Typer, slanke) Stanglorgnetterne og Sladdereren gaar. Hans Højærværdighed Biskoppen kommer til og taler med Damerne om Ysabel, udtaler sig beklagende om Ysabels irreligiøsitet.

1 e.

I et Hjørne af Salen ser man Sandro Grec i mistænkelig discret Santale med Dr. Max Rubusto (Trumfen) og Professor Pointe (Sufløren) og en fjerde Mand. Alle Typer af denne Falskspillerklub er meget elegante. Øjensynlig vægrer Sandro sig ved at deltage i det, der planlægges - man skilles diskret, da Bankier Manini (Felix' Onkel) kommer til.

Tekst: En anden Føst - De Hiemløses.

2.

Bespisning i det store Slumherberge.

En Krypt med lange Træborde, omkring hvilke der sidder mange sære fattigtyper. Imellem disse gaar "Fattigpræsten" Elias Renato, - assisteret af Broder Mathias og Søster Wenka, søgende at udjævne smaa Konflikter mellem det forsultne Selskab, - som ikke maa fremstilles for idealistisk. Mange "vanskelige" Eksistenser findes her, - Vrag af Mænd og Kvinder, - Skygger af Børn - ikke lette at hjælpe. Da alle er kommen paa Plads om Bordene sætter Fattigpræsten - fulgt af Broder Mathias - en lidt humoristisk Fanatiker og Søster Wenka - en lille

sygelig Kvinde med et Par ejendommelige store klare Øjne - sig op paa en Tribune i Baggrunden, og medens de fattige spiser synger disse tre Mennesker Sangen:

"Guds Ord som en Klippe i Vel og Ve
 staar fast omend Bjergene vige.
 Saa langt som Du tror, Du skal faa at se:
 Gud aldrig sit Løfte kan svige."

Wenkas Øjne hviler med Beundring paa Renatos stærke, glade Ansigt, - men Mathias Øjne hviler med fanatisk Glød paa Søster Wenka.

4.

Velgørenhedsfesten. Ysabels Champagnebod.

Bankier Manini kommer, fulgt af sin Søstersøn Felix, til. Bankieren siger - som den gamle noble Grand-Seigneur han er - 500 Kr. for et Kys paa Deres smukke Haand, Komtesse Ysabel. Hun rækker ham højre Haand:

"Med Glæde, Hr. Bankier, og den venstre Haand - Hjerte-
 haanden - giver jeg - som Tilgift - Deres unge Søstersøn Lov at kysse."-

Den gamle Bankier smiler og ser mod Felix, der zitrende af Betagelse kysser Ysabels venstre Haand. - Ysabel afløses nu af en anden Adelsdame (Fru Zangenberg f. Eks.) og følges bort med Bankier Manini og Felix, der er stum betaget af hendes exentriske Skønhed.

5.

Kabinet.

De kommer ind i et mindre Kabinet, hvor Biskopen - (ikke karakteret) lidt salvelsesfuldt taler om - "at Religionens evige

Sandheder er og bør være et Allemandseje." - Ysabel staar smilende i Baggrunden, - Biskoppen gaar imod hende, griber hendes Haand, udtrykker sin Beklagelse over, at hun stiller sig saa uforstaaende overfor Religionens Storhed. Her maa disse to i noble og urbane Former krydse en Klinge. Hun siger noget i Retning af, "at hun ikke ønsker at forulempe Religionen, men heller ikke ønsker at smykke sig med en Tro, hun ikke føler sig i Besiddelse af.

6.

I et Hjørne af Salen taler de tre Falskspillere - Sandro, Pointe og Robusto - sammen, - Point (Sufløren) lister bort.

Bankier Manini kommer til, man enes om at gaa op i Spillesalen.

7.

Spillesalen.

Sufløren skynder sig at lægge to Spil Kort paa et Bord, sætter sig derefter ved Kaminen. - Bankier Manini og de tre Falskspillere, Sandro og ~~Robusto~~, sætter sig og spiller. En fjerde Falskspiller kommer til, *da Professor Pointe^(Sufløren) Beklagende har trukket sig tilbage med en Bemærkning om, at han aldrig befatter sig med kortspil.*

7 a.

"Sufløren" ved Kaminen tager et illustreret Hefte, - sætter sig med Siden til den spillende Gruppe, fæster et lille Spejl ind i Heftet og skiftevis med den spillende Gruppe, ser man ham vekselsvis med Bankier Maninis Kort med Gestus fra Cigaren, Føddernes Stillinger, Hændernes Fingertegn "suflere" Kortene,

som Bankier Manini har paa Haanden. -

Dette fremstilles i smaa afbrudte Billeder.

8.

Slumherberget. Aften.

I den store Sove-Sal bringes under smaa Skærmysler de Hjemløse til Ro. - En er lidt beruset og en anden meget irriteret, - alle er det jo smaa forpinte Menneskeskæbner. Der slukkes. Elias Renato, Fattigpræsten, sender - efter at have bedt en kort Aftenbøn over de hvilende Hjemløse - Broder Mathias og Søster Wenka ud for at sælge Slumherbergets Blade. - Han selv gaar op i sit Værelse.

9.

Fattigpræstens Værelse.

Et enkelt Rum med stort Vindue med Udsigt over Byen, han sætter sig ved Skrivebordet, over hvilket der hænger et Billede af den gode Hyrde. Han tænder Lampen og arbejder.

10.

Ved en Bro med en ensom Lygte standser Broder Mathias og Søster Wenka, - han bevæger hende til at fortælle ham sin Historie, - Billedet toner over

10 a.

viser hende i et usselt Hjem med mange fattige Børn, hun selv prygles af Stedfaderen (fordrukken), som jager hende ud, -

10 b.

Fattig Trappegang (Maaneskin). Hun beslutter at berøve sig

Livet, samler sit usle Shawl om sig og gaar til Søen.

10 c.

Møder Elias Renato, - som ser efter hende, - da han er væk, lader hun sig glide ned.

10 d.

Renato springer ud.

10 e.

Nede i Vandet ser man hende synke, - men Renato kommer svømmende

10 f.

griber hende.

10 f.

Hun ligger paa Jorden, slaar Øjnene op og ser ham bøjet over sig.

Tekst: Han har reddet mit Liv og gjort mig delagtig i Guds Riges Herlighed.

11.

Billedet toner tilbage til de to paa Broen, de gaar stille videre.

12.

Spillesalen.

Bankier Manini taber ustandselig.

12 a.

Nærbillede af Spillebordet

12 b

og ag Sufløren ved Kaminen.

13.

Uden for Koncertpalæet.

Broder Mathias og lille Søster Wenka standser og beslutter sig til at gaa ind for at sælge Bladet.

14.

Salen.

De to tarvelige, men renliniede Skikkelser, vækker pinlig Opsigt. Biskoppen kommer til i det Øjeblik, hvor Broder Mathias i halvkømt Erbødighed og Fanatisme stiller sig op paa en Stol og "forkynder Ordet" med store Gestus og Bladbunken svingende i Luften, Søster Wenka trækker ængstelig i hans Frakke, foruroliget ved den pinlige Opsigt, han vækker.

14 a.

Nærbillede af Biskoppens Gruppe og hans diskrete Forargelse.

14 b.

Nærbillede af Ysabel omgivet af Bejlerne, hvoriblandt Felix.

14 c.

Biskoppen træder frem mod Broder Mathias, protesterer imod hans Nærværelse. Ysabel træder til, - rolig og statelig:

"Ak, Hr. Biskop, som De ved er jeg hverken Deres eller den-
ne Mands Proselyt, - men Deres Højrørdighed udtalte jo idag,
at Religionens evige Sandheder var Hvermands Eje. - Og - selv
Ateist - begriber jeg ikke, at Ordet skulde blive mindre sand-
færdigt i denne jævne og sikkert ærlige Mands Mund! - "

Biskoppen trækker sig bukkende tilbage, - beklagende disse

falske og selvbestaltede Profeters Eksistens, - gaar. -

Ysabel giver Mathias og Wenka Lov at sælge Bladet, - og saa er dette jo pludseligt blevet mondant. Hun gaar rolig smilende videre. -

15.

Spillesalen.

Der brydes op. - Bankier Manini ubehagelig berørt over sit store Tab. - "Sufløren" glider ud, *med en Bemærkning til Bankier Manini om, at han vilde følge hans eksempel aldrig at røre kortene.*

16.

Udenfor Palæet.

Broder Mathias og Wenka glade ud.

17.

I Koncertsalens store Hall.

Almindeligt Opbrud. Bankier Manini ser efter sin Søstersøn, - Sandro ser efter Ysabel. - Jalousi.

18.

I en Vinduesniche , Maanelys

staar Ysabel med Felix, - hun trykker et Kys paa hans Pande, - gaar fra ham, han ser zitrende efter hende.

19.

Hallen.

Opbrud. - Ysabel kommer og tager Afsked, - Sandro kysser hendes Haand til Afsked, - der hviler en Sky af Angst og Jalousi over hans Øjne. Ysabels Kammerjomfru hjælper hende

Aftenkaaben paa, - nogle Programmer og en Vifte lægger hun paa et Bord, dette kommer til at ligge ovenpaa et af de smaa religiøse Blade, - hun beder Kammerpigen tage det hele med.

20.

Fattigpræstens Stue.

Mathias og Wenka ind til Elias. Glæde over den gode Tildragelse, - de fortæller ham om Komtesse Ysabel og Scenen med hendes Indgriben vises i Vision foran Gruppen.

Text: Broder Renato, - maatte Gud lede hende til os!
Billedet toner bort.

21.

En Stue hos Sandro.

Han lukker de to Falskspillere ind. Byttet deles, - han siger, - idet han skubber sin Part bort:

" I maa gerne have min Del ogsaa, paa den Betingelse, at I giver mig fri fra idag, - jeg vil og kan ikke mere. - Fra i Dag vil jeg prøve paa at blive et hæderligt Menneske, - saasandt som jeg elsker Komtesse Ysabel. - "

Trumfen smiler af ham, idet han gaar. -

"Vogt Dig, min Ven, naar Du spiser Kirsebær med de Store, at Du ikke faar Stenene i Øjnene. - Vi ses i Morgen!"
De to gaar ud. - Han slukker, gaar til Vinduet og

21 a.

oppefra ser man dem forsvinde i Skæret fra Lygten udenfor Huset.

22.

Ysabels Boudoir.

Bistaæet af sin Kammerjomfru bereder Komtesse Ysabel sig

for Natten. Kammerjomfruen lægger Vifte, Programmer etc. paa Toiletbordet, gør Kontessen opmærksom paa "De Hjemløses Blad", der er kommet herimellem. Kontessen siger:

"Aaa, lad det blot ligge." -

Kammerjomfruen siger Godnat og gaar.

- Ysabel sidder nu med opløst Haar, hun er iført en folderig kniplingsbesat Natdragt. Mekanisk tager hun Bladet i Haanden, læser følgende Text:

"Kun her paa Jord ~~har~~ ^{har} Guldet Værd,
for Døden er al Rigdom visne Nælder,
kun hvad Du bortgav, mens Du vandred her,
som eneste Betaling hisset gælder!"

Hun river med fire ringbesatte Fingre smilende Bladet i Stumper, - drejer sig mod Toiletbordets store Spejl, - og derinde forstummer Smilet og giver Plads for en underlig tom Sørgmodighed i det smukke rolige Ansigt.

Hun slukker Lyset og Billedet toner bort.

2^{den} A k t .
=====

Text. Næste Dag.

23.

Bankier Manini^S Spisesal.

Bankieren og Søstersønnen sidder til Bords. Tjeneren varter op i største Stilfærdighed. Solen lyser ind gennem Mosaik=Ruder, der sidder højt tilvejs i Salens venstre Ovalvæg. Lyset falder skraat nedover Bordet. Søstersønnen er synlig nervøs - paa en underlig barnlig Vis. - Onklen iagttaget ham, - spørger kærligt til Aarsagen. Felix rejser sig, med en Undskyldning. Bankieren ser spørgende over mod den gamle Tjeners Ansigt, som intet udtrykker.

- I Hallen staar en anden Tjener parat med en mægtig Bouket lyserøde Roser og Felix' Hat og Stok. - Felix modtager disse Dele og skynder sig bort. Tjeneren ser smilende efter ham med en meget talende Gestus.

24.

Udenfor Villaen.

Felix hurtig bort.

24 a.

Spisesalen. Bankieren rejser sig langsomt fra Bordet, gaar eftertænkstosom ud.

25.

Udenfor Enkegrevinde Proskas Palæ.

Felix kommer stakaandet med sine Blomster. Næsten samtidig kommer en stor aaben Bil, og næsten samtidig træder

Ysabel ud. Idet hun sætter sig ved Rattet faar hun Øje paa Felix. En lille morsom Scene, hvori hun modtager hans kejtede Hyldest og Blomsterne. - Hun permitterer Tjeneren og indbyder Felix til at tage Plads ved hendes Side. (Hun er i Bil-drugt og kører selv). De kører.

26.

Paa en lille aaben Plads holder Fattigpræsten Møde.

Bilen kommer og standses af den fattige Klynge, der demonstrativt spærrer Vejen for "Gulaschvognen".

26 a.

Nærbillede af Fattigpræsten, som taler.

Mathias gør ham - idet Sangbøgerne omdeles - opmærksom paa Komtesse Ysabel. -

26 b.

Elias Renato gaar hen og hilser paa Komtesse og takker hende for Gaarsdagens Hjælp, - hun smiler og beder ham ikke lade Andagten forstyrres, - hun kan vente. Elias Renato tilbyder hende en Sangbog, som hun venligt afslaar, men Felix tager imod den, og synger barnlig betaget med.

26 c.

Stort Billede af de syngende med Bilen i Forgrunden, - Ysabel ser smilende paa den andægtige Felix ved Siden af Rattet med Sangbogen i Haanden:

Text: "Den søgende finder, den bedende faar,
langt mere end Ord kan udsige.
Ej nogen forgæves til Fælsere gaar,
han aldrig sit Løfte kan svige."

26 d.

Nærbillede af Ysabel og Felix, - hun er ligesom bleven

- lyttende.

26 e.

Fjernbillede. Sangen ophørt. Fattigpræsten kommer gentlemanlike hen til Bilen og siger:

"Nu skal jeg aabne Pladsen for Komtessens Vogn."

Paa hans Anmodning gaar alle tilside. Han hilser høfligt med et stort Smil, - som fanges af Ysabel - han staar rank, aftager sin Hat og siger:

"Maatte det ogsaa forundes mig engang at rydde Vejen for Dem til Guds Rige!"

Bilen kører.

26 f.

Nærbillede af Felix og Ysabel, der i den kørende Bil vender sig halvt om og ser efter Fattigpræsten. Bilen ud af Billedet.

26 g.

Fjernbillede af Fattigpræstens Møde, som fortsættes og der panoreres hen til Nærgruppen af Præsten omgivet af Mathias og lille Søster Wenka, der i stum Betagelse stirrer op paa Elias Renato. - Billedet toner over i Billedet, hvor Bilen farer gennem en smal solbelyst Skovallé og standser i en Solplet lige foran Objektivet. - Felix springer af og hjælper Ysabel ud. Hun staar et Øjeblik som i dybe Tanker, han ikke formaar at sprede, - hun vender Hovedet og ser tilbage. Felix staar forlegen og betragter hende. Pause. - Endelig drister han sig til at spørge:

"Hvad tænker De paa, Komtesse Ysabel?"

Hun ligesom vaagner, vender sig og seende ligesom igennem alt, siger hun:

"Jeg ved ikke, - men det forekom mig, - at han - ligesom voksende medens han talte." -

Billedet tones bort.

27.

Falskspillernes Klub.

Et underligt sexkantet Rum - i mørke rolige Træfarver. - Ingen Vinduer. Midt paa Gulvet et rundt, blankt, mørkt Bord, med en stærkt lysende Silkeskærms=Lampe over. Rundt om op ad Væggene i Mørket sidder forskellige i det ydre meget elegante Gentleman i dybe Læderstole. - Rygende i Taushed. - Midt paa Gulvet ved Bordet staar i Lyset fra Lampen "Sufløren" og mærker et Spil Kort.

27 a.

Udenfor Huset, der ligger inde i en mørk Have, standser Sandro og stikker Nøglen i Døren, som er kendetegnet ved en lille Gitterlaage af Jern midt paa Døren.

27 b.

Indenfor Mørket ser man (gennem det lille Jerngitter) hans Ansigt udenfor. Døren aabnes og han træder ind i Mørket.

28.

Falskspillernes Klub.

Sandro ind, og herefter følger en Scene, hvori han frasiger sig enhver fremtidig Forbindelse med Klubben og dens Handlinger. - Man maa herigennem vinde nogen Sympathi for denne Skikkelse.

29.

Scene i et smukt Parti ved en lille Skovsø.

Felix knæler i ungdommelig Betagelse ned for Fødderne af Ysabel, - hun ser rolig paa ham, - kysser ham næsten moderligt paa hans Barnemund:

Text: "Jeg kan ikke svare Dem i Dag." -

Han: "Men jeg vil vente paa Deres Svar, om det saa skal være til min Dødsdag."

Billedet tones langsomt bort.

30.

Spilleklubben.

Sandro gaar, - de 9 andre staar under Lampens Lys - og over alle de blege Ansigter glider forskellige Udtryk af Foragt.

Trunfen siger:

"Ham ser vi nok igen."

30 a.

Udenfor Spilleklubben.

Sandro lukker sig ud.

31.

Udenfor Enkegrevinde Proskas Villa kører Bilen op, og Felix tager Afsked i samme Øjeblik, som Sandro kommer til. - Hans Skinsyge præger hans Fysiognomi medens han følger Ysabel ind. -

32.

Grevindens Salon.

Ysabel ind fulgt af Sandro, der bebrejder hende hendes

Adfærd, - hun slaar det hen. Men pludselig flammer hans sydlandske Vrede op, - man føler, at hun her er under en stærkere Magt. -

Moderen træder ind - hilser paa Sandro, der efter en Pause siger:

"Ysabel og jeg er bleven enige om at bede Grevinden give sit Minde til at vor Forlovelse deklareres i Morgen."

Man maa føle, at Sandros Væsen egentlig er den gamle, fine (og svagelige) Dame imod, men paa Datterens Anmodning giver hun efter, - og gratulerer dem begge.

Text: Nogen Tid senere.

31.

I en smuk Vinterhave sidder Felix og læser i en Bog. - Udenfor Glasruden gaar Tjeneren forbi talende med et Postbud. Han rejser sig hurtig, gaar ud.

31 a.

I Haven.

Han spørger Tjeneren, der staar med Breve og Aviser i Haanden, om der intet var til ham, - Tjeneren svarer benægtende, gaar.

32.

Bankier Manani's Arb.-Værelse. -

(Præget af smuk gammel patriarkalsk Højhed).

Bankieren sidder ved sit Arbejdsbord, - Tjeneren ind med Breve og Aviser. Derefter Felix, som sætter sig ved Skrivebordets Sidestol. - Lille Pause. -

"Morbror!" - spørger han - "Hvad synes Du om Komtesse Ysabel?" -

Bankieren svarer tilsyneladende let konverserende, men stærkt iagttagende:

"Aa jo!"

Og læser videre i sine Breve og Aviser. - Scenen fortsættes og ender med, at Felix betror Onkelen sin Kærlighed. Under dette falder Bankierens Øjne paa en Notits i Avisen:

"I den nærmeste Fremtid indgaar Grevinde Proskas Datter ^{Opførelse} Bryllup med den italienske Baron Sandro Grec."

For at skaane Nevøen dækker han Notitsen med sin flade Haand.

32 x.

(Nærbillede paa fire Sprog).

32 a.

Nærbillede af Felix' drømmende Ansigt.

32 b.

Nærbillede af Bankierens bekymrede Ansigt.

32 c.

Felix beder Onkelen lykønske ham til hans Valg og række ham Haanden, - herved falder hans Øjne paa Notitsen. Han krammer Avisen sammen, styrter fortvivlet og sanseløs ud.

33.

Felix' Værelse med stort, aabent Vindue ud til Haven. - Han kommer fortvivlet ind o.s.v. ifl. Instruktørens Føling.

33 a.

Bankierens Arbejdsværelse.

Han rejser sig bedrøvet og inderlig medfølelse med Søstersønnens Sorg, - gaar ud.

33 b.

Felix¹ Stue. Han famler i Skrivebordets Skuffe med noget man ikke ser.

33 c.

Onkelen udenfor hans Dør, banker paa.

33 d.

Felix hørt det, ser sig forvildet om, springer ud af Vinduet og ned i Haven, flygter bort.

33 e.

Stuen fotograferet fra den anden Side. Bankieren ind, ser sig forbauset om.

33 f.

Hen til Vinduet. Ser Felix flygte.

33 g.

Hurtig ud af Døren.

34.

Udenfor Grevinde Proskas Palm.

Felix styrter ind uden Hat eller Overtøj.

34 a.

Salonen. Sandro, Ysabel og Enkegrevinden. Tjeneren melder Felix ind. Stærk Scene efter Instruktørens Inspiration.

Tekst: Komtesse Ysabel! De vidste jeg var ung og svag, - med et Øjeblikks Sejr drøbte De mit Hjærte. - O.s.v.

34 b.

Udenfor Palæet.

Ud af en Bil træder Bankier Manini. Stiller sig urolig ventende. -

34 c.

Salonen.

Felix siger:

"Men som De kunde have skænket mig Livet, tager jeg nu Døden af deres smukke Haand. - Han styrter ud. De andre uden Ord.

34 d.

I Haven. Felix ud, - stiller sig foran et stort Træ med hvide Foraarsblomster. Fremtager Revolveren - raaber op mod Palæets Vindue:

"Ysabel - jeg tager dit Kys med i Døden."

35.

Salonen. Alle til Vinduet.

35 a.

Udenfor Palæet.

Manini styrter - paa Skudet - ind gennem Laagen.

36.

I Haven finder han den dræbte Felix under det hvide Træ.- Sandro, Ysabel og Grevinde Proska kommer til.

Bankieren løfter Felix op, staar med ham over venstre Arm - med det hvide Træ som Baggrund.

Tekst: "Jeg dømmer ^{Dem} ikke Komtesse Ysabel, - men i mit gamle

Hjærte staar det skrevet, at hvad et Menneske saar, skal det ogsaa høste."

Han bærer langsomt sin lille Søstersøn ud af Haven. -

Men i Komtesse Ysabels Øjne er der et Udtryk, som fortæller, at dette Billede og disse Ord er skrevet ind med Flammeskrift i hendes Hjærte.

Billedet fortones bort.

3^{die} A k t .
=====

Text: Det følgende Efteraar.

37.

Ved et smukt Familiegravsted

sidder Bankier Manini og ser sørgmodig paa Monumentet, der bærer Felix' Navn, - han bøjer sig stille og ser tilbage mod en anden Grav, som tænkes at være Søsterens uden at man ser Navnet.-:

Text: "Kære Søster, tilgiv mig, at jeg saa daarligt værenede om din Søns Skøbne, - og lær mig fra din Himmel, at overvinde min Tørst efter Havn over, hvad Verden øvede af ondt mod dette Barnesind!"

Han rejser sig langsomt og gaar stille ud gennem Gitteret, som indhegner Graven. - Dette Gravsted maa være meget smukt og præget af en sørgmodig Efteraarsstemning. Jeg foreslaar det bygget paa en Bakkekam, hvor det kommer til at staa som Silhuet mod Aftenhimmelens drivende Skyer, saaledes at man ikke ser, hvad der ligger bag Kirkegaardsmuren og ikke ser, hvad der ligger ved Siderne af Familiegravstedets Indhegninger. Fotografen maa her paa det omhyggeligste medvirke til Billedets Lysstemning. Udenfor Kirkegaardsmuren i Baggrunden rager et Par sørgmodige, nøgne og forvredne Træstammer op som sorte Silhuetter mod de drivende Skyer. Billedet tones bort, medens Solen daler ned bag Muren.

38.

Ysabels Boudoir.

Kontesse Ysabel staar og ifører sig sin Brudekjole, - hun

hjelpes af Kammerjomfruen. - Moderen kommer ind, kysser hende kærligt paa Panden, - Ysabel - som er meget smuk, beder hende gaa i Forvejen ned i Vognen. -

38 a.

Hallen. Grevinden, som er meget nervøs, sætter sig et Øjeblik med en mørk Portiére el. lign. som Baggrund. - Efter at have siddet stille et Øjeblik, rejser hun sig, vender sig og vil gaa ud, men paa Portièren fremtoner Billedet af Bankier Manini med den døde Søstersøn over Armen. - Hun griber som svimmel med Haanden over Øjnene og staar sanseløs til Ysabel og Kammerjomfruen tager Portièren til Side, hidlok- ket af hendes Skrig. - Datteren taler beroligende til hende, - men hun tager øjensynlig dette som et Varsel.

38 b.

Udenfor Palæet gaar Ysabel fulgt af Moderen ned i den ventende Vogn, der er forspændt med fire hvide Heste.

39.

Text: Politiet har længe søgt at komme Falskspillerne paa Sporet.

En manden Spilleklub.

Falskspillerne sidder ved et Bord og spiller med et nyt Offer. "Sufløren" sidder i Baggrunden og suflerer Kortene. - (Dette observerer 2 Detektiver). Pludselig opstaar der Uenighed, Matadoren overbevises om en hemmelig Lomme. Der opstaar Klammeri, flere træder til. Kamp, hvori det kun lykkes de 2 Detektiver at fastholde "Sufløren", som føres bort. - (De

2 Falskspilleres Flugt og Kampen maa skildres meget livfuldt).

40.

Foran et smukt Kirkealter.

Biskoppen formæler de to Unge: Ysabel og Sandro. Omkring dem staar nogle meget elegante Damer og Herrer. - (Brudens Moder er selvfølgelig tilstede). Mange brændende Kerter, - men alle Linier maa være enkle og rene.

41.

Politistation af amerikansk Karakter.

"Sufløren" føres ind og stilles foran Politichefen. *Han har Haandjern paa.*

41 a.

Udenfor Spilleklubben fra 2den Akt.

"Trumfen" lukker sig ind.

42.

Spilleklubben fra 2den Akt.

"Trumfen" ind, tænder Lampen, fremtager Barberrekvisitter, aftager sit store Fuldskæg.

43.

Kirken.

Lykønskning foran Alteret, - man gaar ud.

44.

Udenfor Spilleklubben.

"Trumfen" uden Skæg lister ud.

45.

Telegrafstation.

Han afsender Telegram til Sandro.

46.

Politistation.

"Sufløren" truer med at skandalisere en af Byens fineste Familier, hvis man ikke slipper ham fri. - Man tror ham ikke og han opgiver som Vidne Bankier Manini, med hvem han fortæller, at han har været sammen hos Grevinde Proska. Politichefen blader i Telefonbogen.

47.

Bankier Maninis, Arb. Værelse. (Aften).

Han tager Telefonen.

47 a.

Nærbillede af Politichefens Ansigt med "Sufløren" i Baggrunden.

47 b.

Bankieren taler videre og man forstaar, at hans Nærværelse paa Stationen ønskes.

48.

Spisesalen paa Grevinde Proskas Slot.

Meget elegant Bord i oval Facon. - I Midten af Bordet er Proska-Slottet fremstillet en miniature med Have omkring. - Der holdes Tale af en højtstaaende gammel adelig Mand med mange Ordener. Selskabet er meget eksklusivt. Ved Bordenæen sidder Ysabel meget bleg mellem Moderen og Sandro. Idet Cham-

pagneglassene høves slukkes Lyset i Salen, men det lille Slot paa Bordet staar fuldt illumineret og fra Taarnet vajer et Silke-Flag, der flagrer ved Hjælp af en lille Vind-Motor. - Der tændes atter i Salen og man rejser sig fra Bordet. -

49.

Den store Sal paa Slottet.

Alle Bryllupsgæsterne ind. Dansen begynder. En Tjener søger og finder Sandro Grec, giver ham et Telegram med følgende Text:

"Tre Matadorer. - Een ude af Spillet."

Dette, som maa være et i 2den Akts Spilleklub aftalt Signal, gør ham meget nervøs. Ysabel kommer til og udspørger ham, han slaar det leende hen, - og de danser ud.

50.

Paa Politistationen.

Bankier Manini ind, konfønteres med "Sufløren", som han paa Politichefens Forespørgsel erindrer at have været sammen med hos Enkegrevinde Proska. - Han ligesom leder i sin Hjerne og siger:

"Det var jo Dem, der sad og røg ved Kaminen."

50 a.

Nærbillede. "Sufløren" svarer stilfærdig, slimet og fræk:

"Javist saa - og imedens røg der 5000 Kr. for Dem ved Spillebordet."

50 b.

Politichefen:

"Hvem vandt disse Penge?"

"Sufløren":

"Den Mand, som i Dag har holdt Bryllup med Enkegrevinde Proskas Datter, Komtesse Ysabel."

Politichefen ser spørgende over imod Bankier Maninis Ansigt, der pludselig bliver stenhaardt i sit Udtryk. Han pauser et Øjeblik og spørger derefter:

"Ønsker Bankieren Baron Sandro Grec arresteret?" -

50 c.

Nærbillede af Bankier Maninis Ansigt, han ser rolig over mod Politichefen og svarer: Ja!

50 d.

Politichefen giver nogle Ordre og Bankieren beder om Tilladelse til at følge med.

51.

Udenfor Slottet. Nat.

Alle Gæsterne følger Brudeparret til Vognen, som er forspændt med fire hvide Heste, - der raabes Hurra til Slut. -

52.

Udenfor Politistationen.

2 Opdagere, Politichefen og Bankier Manini ud i en Bil.

53.

Udenfor Slottet.

De sidste Gæster gaar i en Bil. Portneren vil lukke Porten, da Politichefens Bil kommer i stærk Fart. Portneren udspørges, giver Oplysninger. Bankieren gaar med Tjeneren ind, - og Politichefen kører videre med Bilen. -

54.

Inde i Brudekaret.

Ysabel læner sig til Sandro og beder ham fortælle hende, hvad der stod i det Telegram, som øjensynlig har gjort ham nervøs. Han svarer, at det kun var en dum Bryllupsspøg, - og hermed slaar hun sig tiltaala.

55.

I Hallen hos Grevinde Proska.

Grevinden staar og giver de sidste Ordre, medens der slukkes rundt omkring. - Tjeneren fra Haven lukker op og Bankier Manini træder rolig ind, - og Grevinde Proska beder ham yderst nervøs tage Palds. Han forbereder hende lempelig paa Sagen, som ganske fælder hende.

56.

En mørk Gade.

Den oplyste Brudekaret gennem Gaden, bagved kommer Politibilen og svinger om paa Siden af den.

56 a.

Inde i Vognen læner Ysabel sig tilbage, - Sandro forsikrer hende om sin Kærlighed og skal lige til at trykke et Kys paa hendes Mund, da Vognen standser.

56 b.

Paa Gaden. Politichefen ud af Bilen. En Del Nattevan-drere flokkes omkring.

56 c.

Inde i Vognen stirrer de to paa hinanden, - og i det samme aabnes Vogndøren og Politichefen træder ind. Sandro ta-

ger til sin Frakkelomme, men Politichefen griber ham i samme Secund om Haanden og siger hurtig:

"De behøver intet Visitkort at give mig Leo Forniez,
- De er jo allerede en kendt Mand!"

Politichefen tager Revolveren op af hans Lomme. -
(Under alt dette sidder Ysabel maalløs).

56 d.

I samme Secund springer Sandro ud af den anden Dør, men gribes her af de to Opdagere, som giver ham Haandjern paa og tager ham over i Bilen. Politichefen sender denne bort og gaar selv ind i Vognen til Ysabel, efter at have givet Kusken Ordre til at køre tilbage til Slottet. -

56 e.

Inde i Vognen forklarer han den forstenede Ysabel, at Sandro er identisk med Falskspilleren Leo Forniez. -

57.

Hallen.

Manini har endt sin Forklaring. Grevinden sidder som en Stenstøtte - hendes Ansigt er ganske blodløst.

58.

Udenfor Slottet standser Vognen. Politichefen træder ud, vil hjælpe Ysabel, - hun afslaar hans Hjælp. Han hilser ærbødig med sin Hat i Haanden og Ysabel gaar rank forbi ham ind gennem Porten.

59.

Hallen.

De samme som før. - Tjeneren aabner Døren i Baggrunden, -

Ysabel bliver et Øjeblik staaende rank i Døren. Bankier Manini gaar henimod hende som for at tale, men hun byder ham at tie. - Rølig gaar hun frem mod Kaminen, aftager sin Brudekrans og sit Slør og kaster begge Dele ind i Ilden, - gaar derefter rank op ad Trappen til sit Værelse. Bankier Manini siger stille:

"Jeg beder Gud tilgive, at mit første Motiv til min Handling var Hævntørst, - alligevel har jeg sikkert været et Redskab i Forsynets Haand, der ikke vilde tillade Deres rene Be-smittelse."

- Han gaar stille ud. -

60.

Ysabels Boudoir.

Hun kommer rank ind, men i Stolen foran Spejlet falder hun ganske sammen - hun løfter Hovedet igen og i Spejlet (meget stort) ser hun Scenen fra Haven med det hvide Træ, Manini med den døde Felix, - Manini rækker Armen ud imod hende:

Text: - "Thi, hvad et Menneske saar, skal det og høste!"

Billedet tones bort.

4de A k t .
=====

2 Aar efter.

De Hjemløses Ø. Fattigpræsten, Elias Renato, har indsamlet Midler som har sat ham istand til at oprette en Koloni for Hjemløse paa en i Skærgaarden beliggende lille Ø, som Autoriteterne har overladt i Erkendelse af hans Gernings velsignelsesrige Indflydelse.

61.

Paa Klippeøen.

Træbarakker er rejst rundt om. Lille Søster Wenka gaar og støtter en gammel, blind Krøbling. - Endel fattige og defekte Individier er ivrigt beskæftiget med at rejse en ny Barak, - Arbejdet ledes af Broder Mathias, der selv tager aktiv Del deri. Der mangler nogle Materialer og Mathias paatager sig at forebringe Øens Herre - Elias Renato - Sagen, - han gaar. Der panoreres med ham hen til en anden Gruppe, hvor en Klynge fattige Børn leger, derefter panoreres forbi en Elv, hvor flydende Tømmer drages i Land.

62.

Udenfor Fattigpræstens Dør. -

Her staar nogle af de Hjemløse og forbereder noget Jernarbejde, - der smedes og loddes ved en lille transportabel Esse med stærkt Baal. Bælgen trædes af et inderligt forkuet og uehjælpsomt, næsten ødelagt Individ, som det øjensynlig skorter paa Kræfter. Broder Mathias giver ham, inden han gaar ind til

Fattigpræsten en hjælpende Haand. Fra et Barakvindue ser man Elias Renato rejse sig fra et Skrivebord og kalde paa Mathias, som gaar ind i Hytten.

63.

Fattigpræstens Barak.

Elias Renato staar ved Vinduet i Salen, - Mathias træder ind fra Døren, som han lader staa aaben. Udenfor ser man ud over Skærgaarden. (Værelset er uhyre jævnt møbleret, Billedet af den gode Hyred har selvfølgelig fulgt ham. - I et Hjørne et lyst Gardin til at dække for en Alkove-Seng. - Hylder og Skabe paa Væggene, - og nogle faste Redskaber. En Lampe og en Lygte paa Hylderne, - alt jævnt og amerikansk praktisk. Et sundt og jævnt Menneskes sunde og jævne Bolig.

Broder Mathias ind, taler med Renato om de manglende Materialer, som Fattigpræsten lover at købe, naar han kommer til Byen. Et Par Børn kommer til Vinduet, Renato taler kærligt med dem, medens han samler sine Bøger og lignende, han skal have med. - Han følges ud med Mathias. -

64.

Ved en lille Naturbro

gaar Fattigpræsten i en Baad, som han selv roer over, medens Mathias, Søster Wenka og nogle af de Hjemløse vinker til ham.

64 a.

En lille køk Scene, hvor Mathias frier til Søster Wenka, men faar Afslag og man skal forstaa, at hun elsker Fattigpræ-

sten Renato. Mathias gaar sørgmodig bort.

64 b.

Nærbillede. Hatten og Bøgerne har Renato lagt foran sig paa Toften og roer nu med flagrende Haar bort fra Øen i Skærgaarden.

65.

I en Havestue i Proskas Palæ.

Halvt ligger Enkegreunden i en Sygestol. Hun er meget affældig og nedbrudt. Ved hendes Side staar Ysabel og en gammel nobel Læge. Lægen tager Afsked, og følges af Ysabel til Havedøren. -

65 a.

Nærbillede af Lægen og Ysabel.

Han udtaler sig øjensynlig med megen Bekymring om Enkegreunden's Tilstand.

66.

Ved en Skovskrønt

gaar Fattigpræsten i Land og binder Baaden. (Til dette og alle Naturbilleder maa der for hvert eneste Afsnit findes et Sted, der virker med en særegen Skønhed, og i dette staar vi langt tilbage for f. Eks. "Svenska Biograf". - Men tidligere indskrænkede Stifinder sig som oftest ogsaa til at fremskaffe Partier, der kunde "bruges").

67.

Paa en Bakkeskrønt

staar en spredt Skare og venter ham. Han gaar hen til at

langt, langt Bord, som er omspændt af en Dug, og her er foran spændt et Kors af Gran. Han lægger sin Hat og sine Bøger, idet han hilser paa et Par af Tilhørerne, som man tænker sig har ordnet det lille Alter. - Medens de mange krogede Skikkelser af Mænd og Kvinder - paa hvis Ansigter Kamp og Lidelser staar præget - tager Plads rundt om paa væltede Stammer og smaa fremspringende Klippeknolde, - begynder han sin Tale. Enkelte Børn kommer til og sætter sig lyttende foran det hvide Bord, - nogle Arbejdere med Værktøj over Skulderen standser nølende, - lyttende. Dette Billede maa, naar det samles, ligne det bekendte Maleri af Edelfelt - Maleren er vistnok finsk.

68.

Havestuen.

Ysabel sidder med store, sorgfulde Øjne og ser paa Moderen, der jo nu er en Skygge af sig selv. - Skandalen, Skændsel og Forsmædelse af Naynet har ganske nedbrudt hendes i Forvejen syge Nervesystem. Tjeneren melder Biksoppen, der træder ind. (Biskoppen maa endelig ikke latterliggøres). Han hilser stille paa Moder og Datter, - men da Enkegrevinden kun sidder udeltagende med sit halvbrustne Blik, der sløvt stirrer fremad, henvender han sine trøstende Ord til Ysabel, - der høflig, men bestemt beder sig forskaanet, men anmoder ham om at placere sin Trøst paa Moderen. Ysabel trækker sig undskyldende tilbage, og Biskoppen forsøger at tale Enkegrevindens Bevidsthed frem til Tid og Sted, - men uden Held, - hun sidder blot og gentager Ordene: "Vort-Nayn - har han trukket i Skarnet, han, som nu sidder

i Tugthuset."

Biskoppen søger at berolige hende, læser for hende af en lille Bog, - hun sidder blot og stirrer frem som repeterende hun et Tankebillede.

69.

Udenfor Palæet.

Ysabel gaar, bleg og meget enkelt klædt med et Silkeshavt over Hovedet, ud fra Haven og ned ad Vejen.

Tekst: " Efter 2 Aars Tugthus løslades Ysabels tidligere Brudgom, før Baron Sandro Grec, - nu Leo Forniez."

Han lukkes ud af Tugthusporten, staar og ser sig om et Øjeblik, han er kortskæget, bærer en lille Haandtaske, - har Kraven smøget op om Halsen, - hans Ansigt er blegt og Haaret hænger tjavset, men ikke langt, ned i Panden. (Tugthusfanger løslades nemlig ikke med "Tugthushaar").

69 a.

Bag en af de fremspringende Piller i Muren staar "Trumfen" og kommer nu frem. (Han er skægløs og meget derangeret).

69 b.

Leo genkender ham, men nægter at følge ham, - thi nu vil han være et hæderligt Menneske. - Han gaar hurtig, men "Trumfen" følger langsomt efter.

70.

Fattigpræsten fortsætter sit Møde.

70 a.

Ysabel kommer gaaende, lytter og standser beg ved et Træ.

70 b.

Nærbillede af hendes Hoved ved Træet og nede i Dalen ses Mødet. -

70 c.

Mødet fortsættes, Salmebøger omdøles.

70 d.

Nærbillede af Ysabels Ansigt.

70 e.

Der synges af alle.

Text: "De ømmeste Baand rives sønder i Hast,
men hist i Guds Herlighedsrige,
hvor alt bliver nyt, skal de heles saa fast,
Gud aldrig sit Løfte kan svige."

70 f.

Nærbillede af Ysabels Ansigt, - store, tunge Taarer glider ned fra hendes Øjne, - hun ser ned mod Fattigpræsten.

70 g.

Mødet fortsættes. Om Renatos Hoved - der har et stort Træsom Baggrund - viser der sig en lysende Ring.

70 h.

Ysabels Ansigt. Man skal af dette forstaa, at "Ringens" er hendes Febersyn.

71.

Udenfor Palæet.

Leo lister sig frem og kryber over Laagen. "Trumfen" kommer langsomt efter, - bliver staaende.

72.

Havestuen.

Biskoppen læser stadig for Enkegrevinden, som sidder og

stirrer sløvt frem.

72 a.

Havedøren. Langsomt glider Leos Ansigt frem.

72 b.

Enkegrevinden ser i et højt Spejl dette Ansigt, rejser sig i et Skrig, - styrter om foran Stolen. Døren gaar op og Leo træder ind. - Biskoppen tilkalder Tjenerkabet, som paa hans Forlangende griber Leo og fører ham ud med Magt. Biskoppen bøjer sig over Enkegrevinden, en Kammerjomfru kommer ind, - han beordrer Læge tilkaldt.

73.

Udenfor Palæet.

Leo sættes ud med Magt af Tjenerne. - Han staar bleg og sammenbidt et Øjeblik. "Trumfen" træder frem, ser spørgende paa ham, rækker Haanden frem. - Leo svarer, idet han slaar sin Haand i hans:

"Ja, Du har Ret, vi to hører sammen!"

De følges bort. -

74.

Fattigpræstens Møde sluttes.

Han tager Afsked med Tilhørerne. Bordet aftages Dugen. - Han gaar opad mod Byen.

74 a.

Ved Træet standses han af Ysabel:

Tekst: "De tilbød mig engang, at lede mig paa Vej til Guds Rige!"

Renato genkender hende og hilser hende ærbødigt-højtideligt, men uden Sentimentalitet, - han tager sin Hat af og beder hende efter nogen Omtanke følge sig til Øen.

74 b.

Nærb. De to gaar i Baaden. (Havet er nu lidt uroligere). Renato lægger sin Hat og ror Baaden frem gennem Strømmen.

74 c.

Nærb. af Ysabel, som sidder i Stavnen, - hendes Øjne er store og opspilede, hun er halvt religiøst og halvt som Kvinde betaget af denne Mands Styrke af Aand og Legeme.

75.

Havestuen.

Lægen ankommer. Patienten føres ind i Soveværelset efter at en stærk Nerverelammelse er konstateret.

76.

De to - Ysabel og Renato - gaar i Land paa Øen - modtages af Broder Mathias og Søster Wenka, der aabenbart aner en Fare i Ysabels Besøg. Fattige og Hjemløse hilser ham taknemligt paa Vejen.

77.

Renatos Hytte.

Renato ind med Ysabel, hvis Fremstillerinde nu faar en meget vanskelig Opgave i at skabe et sammensmeltende Hele af hendes sjælelige Omslag i Forbindelse med hendes erotiske Betagelse af Lægprædikanten. Nu sætter han sig ikke hen og læser Bibelord for hende, - nej, han slaar Vinduet op og taler

til hende om Religionen i Naturen, - om Solens Nedgang i Rødt og Violet i Aften, og dens Opgang i Morgen i Guld og Purpur. Om Lærkens Kvidren i Træet udenfor Hytten og Maagens Skrig gennem Skærgaarden. Om Menneskestræbets Magtløshed imod Naturens urokkelige Kredsløb. Om Guds røsten i hver aandende Plante og Skyernes jagende Flugt forbi de lysende Stjerner i det evig uudgrundelige Spørgsmaal om, hvor Universet begynder og, hvor det holder op. - - Renato staar ved Vinduet og Ysabel sidder ved Bordet. Skiftevis mellem Teksterne, som jeg senere vil udarbejde efter hvad Arbejdet fører mig frem til - vises hans og hendes Ansigt i Nærbilleder. Tekster som f. Eks.

"Kun den med det sløve og lydslappe Nemme,
forstaar ej at høre det Eviges Stemme!"

Ysabels Ansigt maa udtrykke den dybeste Betagelse, - hans Ansigt skal give Udtryk for, at han ligesom taler ind imod sig selv, - han maa intet Øjeblik blive salvelsesfuld.

78.

Enkegrevindens Dødsværelse.

Lægen er tilstede sammen med Biskoppen, ingen kan forstaa, hvor Ysabel bliver af. - Tjener og Kammerpige gaar grædende ud.

79.

Hallen.

Tjeneren og Pigen ned, - Gardinerne flagrer ind, Lysene blafrer. - Dørene lukkes, da man forudaner et Uvejr. -

80.

Renatos Stue.

Han staar ved Vinduet, som han lukker paa Grund af Stormen,

der truer med at slukke den tændte Lampe.

80 a.

Udenfor lister lille Søster Wenka rundt og stjæler sig til at kigge ind ad Vinduet, - Skinsygen har faaet Overhaand.

80 b.

En Scene, hvori man skal ane, at Ysabel er stærkt betaget af Renato, og han heller ikke er upaavirket af hendes Skønhed.

80 c.

Wenkas Ansigt paa Ruden.

80 d.

Nogle Naturbilleder - Hav og Storm , hvor man ser Stormen rejse sig med mægtig Styrke. - Nogle af de Hjemløse lukker Skodder og Døre.

80 e.

Ysabel tilbyder Renato alle sine Rigdomme, hvis han vil opgive sin Præstegærning og ægte hende. Renato kæmper imod sig selv, siger:

"Kontesse, det er nu saa sent, og Uvejret kan senere lægge os Hindringer i Vejen, - jeg maa bede Dem give mig Lov at ro Dem tilbage. - "

Hun kaster sig paa Knæ for ham og siger " at hun for første Gang elsker med hele sit Hjærte og uden Skamfølelse." Hun klynger sig til ham.

80 f.

Wenkas Ansigt paa Ruden.

80 g.

Renato staar skælvende af Fristelsen. Pludselig lyser han op, han frigør sig for hendes Greb og raaber i religiøs Betagelse:

"Vig fra mig, - thi der staar skrevet, at Du skal forlade alle Ting og følge Hans Kald!"

80 h.

Ysabel rejser sig rolig, men hvid af Forsmaelsens Harme, og siger:

"Tør jeg bede Dem følge mig til mit Hjem."

Hun indhyller sig i sit Silkeshavl.

80 j.

Wenka fjerner sig fra Vinduet.

80 k.

Stuen. Han slukker Lampen, ledsager hende ud. Stormen river i Døren og faar Lygten til at blafre. - Hun gaar bøjet forbi ham. -

81.

De to gaar i Baaden.

Han sætter den tændte Lygte i Bunden og ror ud mod Stormen.

82.

I Hallen venter Biskoppen. Lægen og Tjenestefolkene kommer tilbage og meddeler, at Komtessen ikke har været til at finde.

83.

I Baaden.

Lyset fra Lygten oplyser de Tos' Ansigter. Renato kæm-

på Baaden frem gennem Bølgerne og Mørket.

83 a.

Hallen. Der ventes. pludselig ses Lygten ude paa Altanen. Ysabel træder ind fulgt af Renato. - Hun modtager af Lægen Budskabet om Dødsfaldet, - gaar bøjet ud, efter at Lægen og Biskoppen har taget Afsked, - hun beder Renato vente.

84.

Dødsværelset.

Ysabel gaar stille hen og kysser Moderens Pande. - Her sker der en Frigørelsens Forvandling med hende.

85.

Hallen.

Hun kommer tilbage, Renato rejser sig og vil gaa, - hun standser ham, og siger med et rankt og forklaret Udtryk:

Tekst: "Elias Renato! Nu er jeg frigjort og fuldstændig Herre over mig selv. - Alle jordiske Slagger har jeg nu kastet overbord. Min Formue og mine Kræfter tilbyder jeg Dem, - og beder om Lov til i Fremtiden at deltage i Deres Kamp for Medmenneskers Frigørelse til Guds Ære! -

Han gaar imod hende og trykker hendes Haand hjærteligt.
Billedet toner bort.

5te Akt.

=====

Tekst: 1/2 Aar senere. Komtesse Ysabel har efter Moderens Død afhændet Proska Slottet og fuldstændig ofret sig for Renatos Sag. -

86.

Paa Strandbakken

ser man hende i en jævn, men klædelig og billedskøn Dragt, prædike Evangeliet ved Renatos Side. - Wenka og Mathias er til Stede. - Wenkas Skinsyge maa være aabenbar.

87.

I en Kælærkneipe

ser man Leo sammen med "Trumfen" og en 7 - 8 andre misli-
bige Individier planlægge et stort Banktyveri. - - Haandslag
og Overenskomst om at den, som bryder ud er - "kold". De gaar.

88.

Mødet.

Renato afslutter med en Bøn, Ysabel griber sin Luth og synger for.

88 a.

Klumpen fra Kælderen kommer forbi og standser.

88 b.

Leo staar lyttende.

89.

Mødet med den syngende og spillende Ysabel i Forgrunden.

Tekst: "Den søgende finder, den bedende faar
langt mere end Ord kan udsige.
Ej nogen forgæves til Frelseren gaar,
han aldrig sit Løfte kan svige."

90.

Paa Bakken.

Leo lytter og bevæges, de andre spotter ham.

91.

Mødet opløses. - alle takker bevæget Ysabel, som gaar frem imellem dem.

91 a.

Leo genkender Ysabel. Vender sig til de andre og siger, at de maa give ham fri, - der opstaar Slagsmaal ved Tanken om, at han jo kan røbe deres Plan.

92.

Renato hører Slagsmaalet, iler til.

93.

Klumpen har væltet sig over Leo, som kæmper fortvivlet. Renato kommer til og kaster sig ind i Kampen med Støtte af nogle Tilhørere - Mathias løber efter Politi.

94.

Mathias løber ind i Byen.

95.

Kampen fortsættes.

95 a.

Ysabel og Wenka følger i Spænding Kampen.

96.

Politiet ankommer.

96 a.

Renato saares af et Knivstik, falder. Hans Dragt er flaaet.

96 b.

Banditterne overmandes og føres bort. Renato siger, at Leo var den overfaldne.

97.

Renato dør. Ved Hans Side Ysabel og Wenka samt Mathias og mange andre. - Han ligger bleg, men smilende og siger:

"Beklag mig dog ikke, kære Venner, jeg dør som jeg har levet, i mit Forsvar for den Svage, - ingen er lykkelig som den, der bruger sit Liv for at frelse et Medmenneske! "

Billedet fortones.

98.

Ved en Udvandrerdamper.

Leo ordentlig og velklædt tager Afsked med Ysabel, - der giver ham et Beløb, der sætter ham istand til at begynde et nyt Liv i en fremmed Verden. Skibet glider ud.

99.

Ved Baaden til Øen

venter Mathias og Wenka, der synes at være kommen hinanden nærmere. Ysabel kommer og føres over.

100.

De Hjemløses Ø.

Paa Øen ventes hun og modtages med den største Glæde, -

hun taler opbyggende med Svage, skiller smaa Trætter, og kærtegnert Børnene. Mødet begynder.

101.

Billedet af hele den lyttende Hob opad Bjergskraaningen.

101 a.

Nærbillede af Wenka og Mathias Haand i Haand.

102.

Nærbillede af Ysabel, der - accompagnerende sig selv paa Guitar synger:

Tekst: "Og gaar jeg end Stundom med Taarer min Gang,
Naar Sæden jeg saar til Guds Rige,
Min Herre har lovet mig Sol over Vang,
Han aldrig sit Løfte kan svige!"

103.

Alle de lyttende opover Bjergskraaningen.

104.

Nærbillede af Ysabel. Hendes lyse Haar er udslaaet. Hendes Dragt er enkel og smuk. Hun spiller og synger med Skær af ophøjet sjælelig Ligevægt:

Hun har frigjort sin Sjæl og viet sit Liv til sine Medmenneskers Frelse!

Fig. no. 1728

1918

M O D L Y S E T.

(En Sjæls Frigørelse.)

Stk. Nr.

I N T R O D U K T I O N:

En Række overtone Billeder af Hovedfiguren Ysabel.

- a) Først den stærkt excentriske Verdensdame, Sejerstypen med det rolige, sikre Smil.
- b) saa Kvinden, der lytter frem med noget hun ikke forstaar, noget, der sjæleligt forbløffer hende,
- c) derefter Kvinden med Øjne, der langsomt lukkes over Sørgen, bøjer sit Hoved for det uafvendelige.
- d) Et Hoved indrammet af Sort, Øjnene aabnes langsomt, et lyttende Udtryk, der gaar over til et Skær af ren Frigørelse.
- B) Evangelistinden (Den Frigjorte) med den enkle lyse Dragt, hovedet indrammet af det store lyse Haar, og om Halsen en blød Byronkrave, et Præg af rolig Glæde hviler over hendes Ansigt, hun synger sin Sang til eget Guitaraccompanement.

.....

PERSONERNE:

- Augusta Blad* Enkegrevinde Proska, (60 Aar).
- Asta Nilson* Komtesse Ysabel, hendes Datter. (25 Aar)
- Trunder* Baron Sandro Grec. (25 Aar))
(Falskspilleren "Mataøren"))
- M. Minnamo* Bankier Manini, (53 Aar)
- Lily Jacobson* Inga, hans Datter (25 Aar)
- Hermilunge* Felix, hans Søstersøn. (25 Aar)
- Summa Nilsson* Dr. Max Rubusto (sort Fuldskæg) - "Trumfen")
Dr. Pagine. ("Spaderkonge") } Falskspillere.
)
- Erika Pio* Professor Pointe. ("Sufløren")
"Fattigpræsten" Elias Renat. (40 Aar)
- Scharburg* Broder Mathias, kaldet "Apostelstorken")
En fanatisk, lidt komisk Prædikant.)
- Astrid Holm* Lille Søster Wenka.)
Winkas Faule (En lille Pige med store sørgmødige Øjne))
Dynama } 5 karakteristiske Adelsmands Typer, Ysabels Bejlere, - meget
elegante. 10 ejendommelige Fattigtyper til Slumherberget.
- Typer fra Herberget for Hjemløse, som altsaa følger med til Øen:
- "Den Forslugne" Professionel Arbejdsløs.
- (Gamle Peters og hans Kone) (2 elskelige gamle 70 aarige som
hver Gang de er alene sidder med hinanden i Haanden og kysser.)
- Anarkisten.
- De to Høns paa Pinden. (2 gamle Søstre som ustandselig skændes)
- Aarslep* Brækjernet.
- Guldage* Smukke.
- Den blinde gamle Mand.
-

1'ste Akt.De to Fester.1. Stor Koncerthal.

Under Protektion af Enkegrevinde Proskas Datter, Komtesse Ysabel Proska, afholdes til Fordel for "vildledte, ulykkeligt stillede, unge Kvinder" en stor Fest i et Koncertpalæ....

Paakl.Pers. Rekv:

Ysabel staar i en Champagne-Bod, hvortil der er særlig stærk Tilstrømning. Hun er meget smuk og meget exentrisk at skue.

Med Bakier Manini følger hans smukke lyse og elegante Datter Inga og Søstersønnen Felix en meget tilbageholdende ung lidt sygelig udseende Mand. Inga er forelsket i Felix hvad der tydeligt maa accentføres.

1 a. Nærbillede af den Champagneudskænkende Ysabel.Paakl.Pers. Rekv:

Champagnen udskænkes fra en meget stilfuld lille Fontaine og der betales store Summer for hvert Glas. (Fontainen maa kunne standses i Pauserne.)

1 b. Panorerende Nærbillede af 6 - 7 Adekstyper, -Paakl.Pers. Rekv:

hendes Bejlere til Skønheden og Pengene. Først 5 karakteristiske Adelstyper, - derefter den lille Grev Felix, er barnligt fânt Fysiognomi, præget af den nobleste Sensibilitet og Aandfuldhed, - bag ham ser man Frk. Ingas Ansigt iagttagende Felix. Hun kommer frem og drager ham bort.

Tekst: Men af alle Bejlerne var Baron Sandro Grec,- en ung
dristig Spanier - efter sigende den foretrukne.

1 c. Nærbillede af Sandro Grec,

Paakl.

Pers. Rekv:

en mørk, elegant ung Mand, han er smuk, men der hviler noget underligt ængsteligt lurende over hans Øjne,- han nærmer sig Ysabel, som dvælende taler med ham og rolig ser ind i hans mørke Øjne.

1 d. Et stort Vue over Salen,-

Paakl.

Pers. Rekv:

pludselig dækkes Forgrunden, som bygges højt, af en Flok elegante Verdensdamer (alfi Zangenberg Typer, slanke) Stanglorgnetterne og Sladdereren gaar. Hans Højærverdighed Biskoppen kommer til og taler med Damerne om Ysabel, udtaler sig beklagende over Ysabels Ilreligiøsitet.

1 e. I en Gruppe for sig staar Bankier Manini og Datteren Inga som taler med Felix der synes meget distrahit.

1 f. I et Hjørne af Salen

Paakl.

Pers. Rekv:

ser man Sandro Grec i mistænkelig discret Samtale med Dr. Max Rubusto (Trumfen) og Professor Pointe (Sufløren) og en fjerde Mand. Alle Typer af denne Falskspillerklub er meget elegante. Øjensynlig vægrer Sandro sig ved at deltage i det, der planlægges - man skilles discret, da Bankier Manini (Felix' Onkel) kommer til.

1 g. Nærb. af Inga og Felix.

Paakl.

Pers. Rekv:

Inga søger at tale ham glad,- det lykkes ikke.- Over disse to Unge maa der hvile et Skær af reen Ungdom og Idealitet.

Tekst: En anden Fest - De Hjemløse.

2. Bispisning i det store Slumherberge.

Paakl.

Pers. Rekv:

En Krypt med lange Træborde, omkring hvilke der sidder mange sære Fattigtyper. Imellem disse gaar "Fattigpræsten" Elias Renato, assisteret af Broder Mathias og Søster Wenka, søgende at udjævne smaa Konflikter mellem det forsultne Selskab,- som ikke maa fremstilles for idealistisk. Mange "vanskelige" Eksistenser findes her,- Vrag af Mænd og Kvinder,- Skygger af Børn - ikke lette at hjælpe. Da alle er kommen paa Plads om Bordene sætter "Fattigpræsten" - fulgt af Broder Mathias - en lidt humoristisk Fanatiker, og Søster Wenka - en lille sygelig Kvinde med et Par ejendommelige store klare Øjne - sig op paa en Tribune i Baggrunden, og medens de fattige spiser synger disse tre Mennesker Sangen:

"Guds Ord som en Klippe i Vel og Ve
staar fast omend Bjergene vige.

Saa langt som Du tror, Du skal faa at se:

Gud aldrig sit Løfte kan svige."

Wenkas Øjne hviler med Beundring paa Renatos stærke, glade Ansigt,- men Mathias Øjne hviler med fanatisk Glød paa Søster Wenka.

3. Velgørenhedsfesten. Ysabels Champagnebod.

Paakl.

Pers. Rekv:

Bankier Manini kommer, fulgt af sin Datter Inga og Søstersøn Felix, til. Bankieren siger - som den gamle noble Grand-Seigneur han

er - 500 Kr. for et Kys paa Deres smukke Haand, Komtesse Ysabel. Hun rækker ham højre Haand: "Med Glæde, Hr. Bankier, og den venstre Haand, - Hjærtehaanden - giver jeg, i Tilgift - Deres unge Søstersøn Lov at kysse." - Den gamle Bankier smiler og ser mod Felix, der sitrende af Betagelse kysser Ysabels venstre Haand, medens en Skygge af Jalousi gaar over Ingas Ansigt. - Ysabel afløses nu af en anden Adelsdame (Fru Zangenberg f. Eks.) og følges bort med Bankier Manini Inga og Felix, der er stum betaget af hendes Skønhed. Inga gaar sidst og Taarerne staar hende i Øjnene.

4. Kabinet.

Paakl.

Pers. Rekv:

De kommer ind i et mindre Kabinet, hver Biskoppen - (ikke karakteret) lidt salvelsesfuldt taler om - "at Religionens evige Sandheder er og bør være et Allemandseje." - Ysabel staar smilende i Baggrunden, - Biskoppen gaar imod hende, griber hendes Haand, udtrykker sin Beklagelse over, at hun stiller sig saa uforstaaende overfor Religionens Storhed. Her maa disse to i noble og urbane Former krydse en Klinge. Hun siger noget i Retning af, "at hun ikke ønsker at forulempe Religionen, men heller ikke ønsker at smykke sig med en Tro, hun ikke føler sig i Besiddelse af.

5. I et Hjørne af Salen

Paakl.

Pers. Rekv:

taler de tre Falskspillere - Sandro, Pointe og Robusto, sammen, Pointe (Sufløren) lister bort. Bankier Manini kommer til, man

enes om at gaa op i Spillesalen.

6. Spillesalen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Sufløren skynder sig at lægge to Spil Kort paa Bædet, sætter sig derefter ved Kaminen.- Bankier Manini og de tre Falskspillere, Sandro, og Pointe, sætter sig og spiller. En fjerde Falskspiller kommer til, da Professor Pointe (Sufløren) beklagende har trukket sig tilbage med en Bemærkning om, at man aldrig burde befatte sig med Kortspil, da dette kun opelsker daarlige Instinkter "Sufløren" ved Kaminen tager et illustreret Hefte,- sætter sig med Siden til den spillende Gruppe, fæster et lille Spejl ind i Heftet og skiftevis med den spillende Gruppe, ser man ham vekselsvis med Bankier Maninis Kort med Gestus fra Cigaren, Føddernes Stilling, Hændernes Fingertegn "suffere" Kortene, som Bankier Manini har paa Haanden.- Dette fremstilles i smaa afbrudte Billeder.

7. Slumherberget. Aften.

Paakl.

Pers. Rekv:

I den store Sovesal bringes under smaa Skærmydsler de Hjemløse til Ro.- En er lidt beruset og en anden meget irriteret,- alle er det jo smaa forpinte Menneskeskæbner. Der slukkes. Elias Renato, "Fattigpræsten" sender - efter at have bedt en kort Aftensbøn over de hvilende Hjemløse - Broder Mathias og Søster Wenka ud for at sælge Slumherbergets Blade.- Han selv gaar op i sit Værelse.

8. Fattigpræstens Værelse.Paakl.Pers. Rekv:

Et enkelt Rum med stort Vindue med Udsigt over Byen, han sætter sig ved Skrivebordet, over hvilket der hænger et Billede af den gode Hyrde. Han tænder Lampen og arbejder.

9. Ved en Bro med en ensom LygtePaakl.Pers. Rekv:

standser Broder Mathias og Søster Wenka,- han bevæger hende til at fortælle ham sin Historie,- Billedet toner over

9 a. viser hende i et usselt HjemPaakl.Pers. Rekv:

med mange fattige Børn, hun selv prygles af "Stedfaderen" (fordrukken), som jager hende ud,-

9 b. Fattig Trappegang (Maaneskin)Paakl.Pers. Rekv:

Han beslutter at berøve sig Livet, samler sit usle Shawl om sig og gaar til Søen.

9 c. Møder Elias Renato,Paakl.Pers. Rekv:

som ser efter hende,- da han er væk, lader hun sig glide ned.

9 d. Renato springer ud.Paakl.Pers. Rekv:

9 e. Nede i Vandet ser man hende synke,- men Renatø kommer svømmende.

9 f. griber hende.

10. Hun ligger paa Jorden,

Paakl.

Pers. Rekv:

slaar Øjnene op og ser ham bøjet over sig.

Tekst: Han har reddet mit Liv og gjort mig delagtig i Guds Riges Herlighed.

11. Billedet toner tilbage til de to paa Broen, de gaar stille videre.

12. Spillesalen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Bankier Manini taber ustandselig.

12 a. Nærbillede af Spillebordet.

12 b. og af Sufløren ved Kaminen.

13. Uden for Konserthuset.

Paakl.

Pers. Rekv:

Broder Mathias og Søster Wenka standser og beslutter sig til at gaa ind for at sælge Bladet.

14. Salen.

Paakl.

Pers. Rekv:

De to tarvelige, men renliniede Skikkelser, vækker pinlig Opsigt.

Biskoppen kommer til i det Øjeblik, hvor Broder Mathias i halvkomisk Ærbødighed og Fanatisme stiller sig op paa en Stol og "forkynder Ordet" med store Gestus og Bladbunken svingende i Luften, Søster Wenka trækker ængstelig i hans Frakke, foruroliget ved den pinlige Opsigt, han vækker.

14 a. Nærbillede af Biskoppens Gruppe

Paakl.

Pers. Rekv:

og hans diskrete Forargelse.

14 b. Nærbillede af Ysabel

Paakl.

Pers. Rekv:

omgivet af Bejlerne, hvoriblandt Felix,- Inga staar ved hans Side og søger med Smil gennem Taarer at drage hans Opmærksomhed bort fra Ysabel.

14 c. Biskoppen træder frem mod Broder Mathias, protesterer imod hans Nærværelse. Ysabel træder til,- rolig og statelig: "Ak, Hr. Biskop, som De ved er jeg hverken Deres eller denne Mands Proselyt,- men Deres Højærværdighed udtale jo idag, at Religionens evige Sandheder var Hvermands Eje.- Og -- selv Ateist -- begriber jeg ikke, at Ordet skulde blive mindre sandfærdigt i denne jævne og sikkert ærlige Mands Mund!" Biskoppen trækker sig bukkende tilbage,- beklagende disse falske og selvbestaltede Profeters Eksistens,- gaar.- Ysabel giver Mathias og Wenka Lov at sælge Bladet,- og saa er dette jo saa pludseligt blevet mon-
dant. Hun gaar rolig smilende videre.- fulgt af Felix og Inga.

15. Spillesalen.Paakl.Pers. Rekv:

Der brydes op.- Bankier Manini ubehagelig berørt over sit store Tab.- "Sufløren" glider ud, med en Bemærkning til Bankier Manini om, at han burde have fulgt hans Raad, og lade Kortene urørte.

16. Udenfor Palæet.Paakl.Pers. Rekv:

Brøder Mathias og Søster Wenka glade ud.-

17. I Koncertsalens store Hall. (Paladsteatret)Paakl.Pers. Rekv:

Almindeligt Opbrud. Bankier Mnini og Inga ser efter Felix.-

Sandro ser efter Ysabel.- Jalousi.

18. I en Vinduesniche. (Maaneskin)Paakl.Pers. Rekv:

staar Ysabel med Felix, hun trykker et Kys paa hans Pande,- gaar fra ham, han ser sitrende efter hende.

19. Hallen.Paakl.Pers. Rekv:

Opbrud.- Msabel kommer og tager Afsked, Sandro kysser hendes Haend til Afsked,- der hviler en Sky af Angst og Jalousi over hans Øjne. Ysabels Kammerjomfru hjælper hende Aftenkaaben paa,- nogle Programmer og en Vifte lægger hun paa et Bord, dette kom=

mer til at ligge ovenpaa et af de smaa religiøse Blade,- hun beder Kammerpigen tage det hele med.

20. Fattigpræstens Stue.

Paakl.

Pers. Rekv:

Mathias og Wenka ind til Elias. Glæde over den gode Tildragelse, de fortæller ham om Komtesse Ysabel og Seonen med hendes Indgriben vises i Vision foran Gruppen.

Text: Broder Renato,- maatte Gud lede hende til os! Billedet toner bort.

21. En Stue hos Sandro.

Paakl.

Pers. Rekv:

Han lukker de to Falskspillere ind. Byttet deles,- han siger,- idet han skubber sin Part bort: - "I maa gerne have min Del ogsaa paa den Betingelse, at I giver mig fri i Dag,- jeg vil og kan ikke mere.- Fra i Dag vil jeg prøve at blive et hæderligt Menneske,- saasandt som jeg elsker Komtesse Ysabel.-"

Trumfen smiler af ham, idet han gaar.- "Vogt Dig, min Ven, naar Du spiser Kirsebær med de Store, at Du ikke faar Stenene i Øjnene.- Vi ses i Morgen!" De to gaar ud.- Han slukker, gaar hen til Vinduet og

21 a. oppefra ser man dem forsvinde i Skæret fra Lygten udenfor Huset.

22. Ysabels Boudoir.

Paakl.

Pers. Rekv:

Enkegrevinden siger Godnat til Ysabel, Bistaet af sin Kammerpige bereder Komtesse Ysabel sig for Natten. Kammerjomfruen lægger Viften, Programmet etc. paa Toiletbordet, gør Komtessen opmærksom paa " De Hjemløses Blad ", der er kommet herimellem. Komtessen siger: "Aa, lad det blot ligge." Kammerpigens siger Godnat og gaar. - Ysabel sidder nu med opløst Haar, hun er iført en folderig kniplingsbesat Natdragt. Mekanisk tager hun Bladet i Haanden, læser følgende Tekst:

"Kun her paa Jorden har Guldet Værd,
 før Døden er al Rigdom visne Nælder,
 kun hvad Du bortgav, mens Du vandred her,
 som eneste Betaling hisset gælder.

Hun river med fire ringbesatte Fingre smilende Bladet i Stumper, - drejer sig mod Toiletbordet store Spejl - og derinde forstummer hendes Smil og giver Plads for en underlig tom Sørgmodighed ð det smukke rolige Ansigt. Hun slækker Lyset. Billedet toner bort.

2'den Akt.

Text: Næste Dag.

23. Bankier Maninis Spisesal.

Faakl.

Pers. Rekv:

Bankieren Datteren Inga og Søstersønnen Felix sidder til Bords. Tjeneren varter op i største Stilfærdighed. Solen lyser ind gennem Mosaik-Ruder, der sidder højt tilvejs i Salens venstre Ovalvæg. Lyset falder skraat ned over Bordet. Søstersønnen er synlig nervøs - paa en underlig barnlig Vis - Onklen iagttager ham

spørger kærligt til Aansagen. Felix rejser sig, med en Undskyldning. Inga ser angst efter ham. Bankieren ser spørgende over mod den gamle Tjeners Ansigt, som intet udtrykker.

23 a. I Hallen,

Paakl.

Pers. Rekv:

staar en anden Tjener parat med en stor Buket lyserøde Roser og Felix' Hat og Stok.- Felix modtager disse Dele og skynder sig bort. Tjeneren ser smilende efter ham med en meget talende Gestus.

24. Udenfor Villaen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Felix hurtig bort.

24 a. Spisealen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Bankieren og Inga rejser sig langsomt fra Bordet, gaar eftertænksom ud.

24 b. Hallen,

Paakl.

Pers. Rekv:

Bankieren og Datteren udspørger Tjeneren som lidt undvigende forklarer Felix' Bortgang. En Rose som Felix har tabt finder Inga, hun udspørger atter Tjeneren som tilstaar, at det er en Blomst Felix tabte af Buketten. Hun staar alene tilbage og flaar Blomsten itu, medens Taarerne kæmper sig frem.

25. Udenfor Enkegrevinde Proskas Palæ.Paakl.Pers. Rekv:

Felix kommer stakaandet med sine Blomster. Næsten samtidig kommer en stor aaben Bil, og næsten samtidig træder Ysabel ud. Idet hun sætter sig ved Rattet faar hun Øje paa Felix. En lille morsom Scene, hvori hun modtager hans kejtede Hyldest og Blomsterne.- Hun permitterer Tjeneren og indbyder Felix til at tage Plads ved hendes Side. (Hun er i Bildragt og kører selv). De kører.

26. Paa en lille aaben Plads holder Fattigpræsten Møde.Paakl.Pers. Rekv:

Bilen kommer og standses af den fattige Klynge, der demonstrativt spærrer Vejen for (Gullaschvognen)

26 a. Nærbillede af Fattigpræsten, som taler.Paakl.Pers. Rekv:

Mathias gør ham - idet Sangbøgerne omdeles - opmærksom paa Ysabel.

26 b. Elias RenatoPaakl.Pers. Rekv:

gaar hen og hilser paa Komtessen og takker hende for Gaarsdagens Hjælp,- hun smiler og beder ham ikke lade Andagten forstyrres - hun kan vente. Elias Renato tilbyder hende en Sangbog, som hun venligt afslaar, men Felix tager imod den, og synger barnlig betaget med.

26 c. Stort Billede af de syngende med Bilen i Forgrunden,-Paakl.Pers. Rekv:

Ysabel ser smilende paa den andægtige Felix ved Siden af Rattet med Sangbogen i Haanden:

Text: "Den søgende finder, den bedende faar,
langt mere end Ord kan udsige.
Ej nogen forgæves til Frelseren gaar,
han aldrig sit Løfte kan svige."

26 d. Nærbillede af Ysabel og Felix,-Paakl.Pers. Rekv:

hun er ligesom bleven - lyttende.

26 e. Fjernbillede.Paakl.Pers. Rekv:

Sangen ophørt. Fattigpræsten kommer gentlemanlike hen til Bilen og siger: "Nu skal jeg aabne Pladsen for Komtessens Vogn."
Paa hans Anmodning gaar alle til Side. Han hilser høfligt med et stort Smil,- som fanges af Ysabel - han staar rank, aftager sin Hat og siger: "Maatte det ogsaa forundes mig engang at rydde Vejen for Dem til Guds Rige!" Bilen kører...

26 f. Nærbillede af Felix og Ysabel,Paakl.Pers. Rekv:

der i den kørende Bil vender sig halvt om og ser efter Fattigpræsten. Bilen ud af Billedet.

26 g. Fjernbillede af Fattigpræstens Møde,Paakl.Pers. Rekv:

som fortsættes og der panoreres hen til Nærgruppen af Præsten omgivet af Mathias og lille Søster Wenka, der i stum Betagelse stirrer op paa Elias Renato.- Billedet toner over i Billedet, hvor Bilen farer gennem en smal solbelyst Skovallè og standser i en Solplet lige foran Objektivet.- Felix springer ud og hjælper Ysabel af. Hun staar et Øjeblik som i dybe Tanker, han ikke formår at sprede,- hun vender Hovedet og ser tilbage. Felix staar forlegen og betragter hende. Pause. Endelig drister han sig til at spørge: "Hvad tænker De paa, Komtesse Ysabel?" Hun ligesom faagner, vender sig og seende ligesom igennem alt, siger hun: "Jeg ved ikke, - men det førekommer mig,- at han - ligesom voksende medens han talte."- Billedet toner bort.....

27. Falskspillernes Klub.Paakl.Pers. Rekv:

Et underligt sexkantet Rum - i mørke rolige Træfarver.- Ingen Vinduer. Midt paa Gulvet er et rundt, blankt, mørkt Bord, med en stærk lysende Silkeskærms-lampe over. Rundt om op ad Væggene i Mørket sidder forskellige i det ydre meget elegante Gentleman i dybe Lænestole.- Rygende i Taushed.- Midt paa Gulvet ved Bordet staar i Lyset fra Lampen "Sufløren" og mærker et Spil Kørt.

27 a. Udenfor Huset.Paakl.Pers. Rekv:

der ligger inde i en mørk Have, standser Sandro og stikker Nøglen i Døren, som er kendetegnet ved en lille Gitterlaage af Jern

midt paa Døren.

27 b. Indenfor Mørket ser man (Gennem det lille Jerngitter)

hans Ansigt udenfor. Døren aabnes og han træder ind i Mørket.

28. Falskspillernes Klub.

Paakl.

Pers. Rekv:

Sandro ind, og herefter følger en Scene, hvori han frasiger sig enhver fremtidig Forbindelse med Klubben og dens Handlinger.-
Man maa herigennem vinde nogen Sympathi for denne Skikkelse.

29. Scene i et smukt Parti ved en lille Skovsø.

Paakl.

Pers. Rekv:

Felix knæler i ungdommelig Betagelse ned for Fødderne af Ysabel,-
hun ser rølig paa ham,- kysser ham næsten moderligt paa hans Bar-
nemund: Text: "Jeg kan ikke svare Dem i Dag!"- Han: "Men jeg vil
vente paa Deres Svar, om det saa skal vare til min Dødsdag."

Billedet tones langsomt bort.

30. Spilleklubben.

Paakl.

Pers. Rekv:

Sandro gaar,- de 9 andre staar under Lampens Lys - og over alle de
blege Aasigter glider forskellige Udtryk af Foragt. Trumfen siger:
"Ham ser vi nok igen!"

30 a. Udenfor Spilleklubben.

Paakl.

Pers. Rekv:

Sandro lukker sig ud.

31. Udenfor Enkegrevinde Proskas Villa.

Paakl.

Pers. Rekv:

kører Bilen op, og Felix tager Afsked med Ysabel- i samme Øjeblik, som Sandro kommer til.- Hans Skinsyge præger hans Fysiognomi medens han følger Ysabel ind.-

32. Grevindens Salon.

Paakl.

Pers. Rekv:

Ysabel ind fulgt af Sandro, der bebrejder hende hendes Adfærd,- hun slaar det hen. Men pludselig flammer hans sydlandske Vrede op, - man føler, at hun her er under en stærkere Magt.

Moderen træder ind - hilser paa Sandro, der efter en Pause siger: "Ysabel og jeg er bleven enige om at bede Grevinden give sit Minde til at vor Forlovelse deklarereres i Morgen." - Man maa føle, at Sandros Væsen egentlig er den gamle, fine (og svagelige) Dame imod, men paa Datterens Anmodning giver hun efter,- og gratulerer dem begge.

Text: Nogen Tid senere.

31. I en smuk Vinterhave,

Paakl.

Pers. Rekv:

sidder Felix og læser i en Bog. Inga kommer og forsøger forgæves at indlede en Samtale med ham. Udenfor Glasruden gaar Tjeneren forbi talende med et Postbud. Han rejser sig hurtigt, gaar ud.

31 a. I Haven.

Paakl.

Pers. Rekv:

Han spørger Tjeneren, der staar måd Breve og Aviser i Haanden, om der intet var til ham,- Tjeneren svarer benægtende, gaar. Inga følger Scenen bag Vinterhavens Rude.

32. Bankier Manini's Arbejdsværelse.

Paakl.

Pers. Rekv:

(Præget af smuk gammel patriarkalsk Højhed)

Bankieren sidder ved sit Arbejdsbord,- Tjeneren ind med Breve og Aviser. Derefter Felix, som sætter sig ved Skrivebordets Sidestol.-
Lille Pause.-

32 a. Inga kommer

Paakl.

Pers. Rekv:

til og hører noget af Samtalen fra Døren.

32 b. Arbejdsværelset.

Paakl.

Pers. Rekv:

"Morbror!" - spørger han - "Hvad synes Du om Komtesse Ysabel?"-

Bankieren svarer tilsyneladende let konverserende, men stærkt iagttagende: "Aa jo!" Og læser videre i sine Breve og Aviser.-
Scenen fortsættes og ender med, at Felix betror Onklen sin Kærlighed. Under dette falder Bankierens Øjne paa en Notits i Bladet: "I den nærmeste Fremtid indgaar Grevinde Proskas Datter Bryllup med den italienske Baron Sandro Grec." For at skaane Nevøen dækker han Notitsen med sin flade Haand.

32 c. Nærbillede paa fire Sprog)

32 d. Nærbillede af Felix' drømmende Ansigt.

32 e. Nærbillede af Bankierens bekymrede Ansigt.

32 f. Ingas grædende Ansigt,

Paakl.

Pers. Rekv:

hun gaar stille bort.

32 g. Felix beder Onkelen lykønske ham til hans Valg og rækker ham Haanden,- hvorved hans Øjne falder paa Notitsen. Han krammer Avisen sammen, styrter fortvivlet og sanseløs ud.

33. Felix' VærelsePaakl.Pers. Rekv:

med stort, aabent Vindue ud til Haven.- Han kommer fortvivlet ind osv. ifl. Instruktørens Føling. Inga forbi Vinduet som støder ud til Haven..

33 a. Bankierens Arbejdsværelse.Paakl.Pers. Rekv:

Han rejser sig bedrøvet og inderlig medfølelse med Søstersønnens Sorg,- gaar ud.

33 b. Felix' Stue.Paakl.Pers. Rekv:

Han famler i Skrivebordets Skuffe med noget, man ikke ser.

33 c. Onkelen udenfor hans Dør, banker paa.Paakl.Pers. Rekv:33 d. Inga nedenfor Vinduet i Haven.Paakl.Pers. Rekv:33 e. Felix har hørt det,Paakl.Pers. Rekv:

ser sig forvildet om, springer ud af Vinduet og ned i Haven, flygter bort.

33 f. Stuen,Paakl.Pers. Rekv:

fotograferet fra den anden Side. Bankieren ind, ser sig forbavset om

33 g. Hen til Vinduet.Paakl.Pers. Rekv:

Ser Felix flygte; Inga kommer til Vinduet forklarer hans Flugt og hendes Angst.

33 h. Hurtig ud af Døren.34. Udenfor Grevinde Proskas Palæ.Paakl.Pers. Rekv:

Felix styrter ind uden Hat eller Overtøj.

34 a. Salonen.Paakl.Pers. Rekv:

Sandro, Ysabel og Enkegrevinden. Tjeneren melder Felix ind. Stærk Scene efter Instruktørens Inspiration.

Tekst: Komtesse Ysabel! De vidste jeg var ung og svag, med et Øjeblikks Sejr dræbte De mit Hjerte.... O.s.v.

34 b. Udenfor Palæet.Paakl.Pers. Rekv:

Ud af en Bil træder Bankier Manini og Inga. Stiller sig urolig ventende,- Faderen holder Datteren tilbage.

34 c. Salonen.Paakl.Pers. Rekv:

Felix siger: "Men som De kunde have skænket ^{mig} Live[†], tager jeg nu Døden af Deres smukke Hånd.- Han styrter ud. De andre uden Ord...

34 d. I Haven.Paakl.Pers. Rekv:

Felix ud,- stiller sig foran et Træ med hvide Foraarsblomster.
 Fremtager Revolveren - raaber op mod Palæets Vinduer: "Ysabel -
 jeg tager dit Kys med i Døden."

35. Salonen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Alle til Vinduet.

35 a. Udenfor Palæet.

Paakl.

Pers. Rekv:

Manini og Inga styrter - paa Skudet - ind gennem Laagen.

36. I Haven

Paakl.

Pers. Rekv:

finder De den dræbte Felix under det hvide Træ.- Sandro, Ysabel
 og Grevinden kommer til. Bankieren løfter Felix op, staar med
 ham over venstre Arm - med det hvide Træ som Baggrund.

Tekst: "Jeg dømmmer ikke Komtesse Ysabel,- men i mit gamle Hjærte
 staar det skrevet, at hvad et Menneske saar, skal det
 ogsaa høste!"

Han og Inga bærer langsomt Felix ud af Haven. De hjælpes af en
 Tjener. Men i Komtesse Ysabels Øjne er der et Udtryk, som for-
 tæller, at dette Billede og disse Ord er skrevet ind med Flamme-
 skrift i hendes Hjærte...

Billedet fortones bort.

3'die Akt.

Text: Det følgende Efteraar.

37. Ved et smukt Familiegravsted.

Paakl.

Pers. Rekv:

sidder Bankier Manini og Inga sørgeklædte og ser sørgmodige paa Monumentet, der bærer Felix' Navn, - han bøjer sig stille og ser tilbage mod en anden Grav, som tænkes at være Søsterens uden at man ser Navnet. -

Text: Kære Søster, tilgiv mig, at jeg saa daarligt værnede om din Søns Skæbne - og lær mig fra din Himmel, at overvinde min Tørst efter Hævn over, hvad Verden øvede af ondt mod dette Barnesind!"

De rejser sig langsomt og gaar stille ud gennem Gitteret, som indhegner Graven. - Dette Gravsted maa være meget smukt og præget af en sørgmodig Efteraarsstemning. Jeg foreslaar det bygget paa en Bakkekam, hvor det kommer til at staa som Silhuet mod Aftenhimlens drivende Skyer, saaledes at man ikke ser, hvad der ligger bag Kirkegaardsmuren og ikke ser, hvad der ligger ved Siderne af Familiegravstedets Indhegninger. Fotografen maa her paa det omhyggeligste medvirke til Billedets Lysstemning. Udenfor Kirkegaardsmuren i Baggrunden rager et Par sørgmodige, nøgne og forvredne Træstammer op som sorte Silhuetter mod de drivende Skyer. Manini standser og støtter sit grædende Barn. Billedet tones bort, medens Solen daler ned bag Muren.

38. Ysabels Boudoir.

Paakl.

Pers. Rekv:

Komtesse Ysabel staar og ifører sig sin Brudekjole, - hun hjælpes

af Kammerjomfruen.-Moderen kommer ind, kysser hende kærligt paa Panden,- Ysabel, som er meget smuk, beder hende gaa i Forvejen ned i Vognen.-

38 a. Hallen.

Paakl.

Pers. Rekv:

Grevinden, som er meget nervøs, sætter sig et Øjeblik med en mørk Portiere el.lign. som Baggrund.- Efter at have siddet stille et Øjeblik, rejser hun sig, vender sig og vil gaa ud, men paa Portieren fremtoner Billedet af Bankier Manini med den døde Søstersøn over Armen.--Hun griber som svimmel med Haanden for Øjnene og staar sanseløs til Ysabel og Kammerjomfruen tager Portieren til Side, hidlokket af hendes Skrig.Datteren taler beroligende til hende,- men hun tager øjensynlig dette som et Varsel.

38 b. Udenfor Palæet,

Paakl.

Pers. Rekv:

gaar Ysabel fulgt af Moderen ned i den ventende Vogn, der er forspændt med fire hvide Heste.

39. Text: Politiet har længe søgt at komme Falskspillerne paa

Sporet.

En mandæn Spilleklub.

Paaki.

Pers. Rekv:

Falskspillerne sidder ved et Bord og spiller med et nyt Offer. "Sufløren" sidder i Baggrunden og suflere Kortene.- (Dette observerer 2 Detektiver). Pludselig opstaar der Uenighed, Matadoren overbevises om en hemmelig Lomme. Der opstaar Klammeri, flere træder til. Kamp, hvori det kun lykkes de 2 Detektiver at fastholde Sufløren, som føres bort.- (De 2 Falskspilleres Flugt og Kampen maa skildres meget livfuldt.)

40 Foran et smukt Kirkealter.Paakl.Pers. Rekv.

Biskoppen formæler de to Unge: Ysabel og Sandro. Omkring dem staar nogle meget elegante Damer og Herrer. (Brudens Moder er selvfølgelig til Stede). Mange brændende Kærter, men alle Linier maa være enkle og rene.

41 Politistation af amerikansk Karakter.Paakl.Pers. Rekv.

"Sufløren" føres ind med Haandjern paa, og stilles foran Politichefen.

41 a Udenfor Spilleklubben fra 2' Akt.Paakl.Pers. Rekv.

"Trumfen " lukker sig ind.

42 Spilleklubben fra 2' Akt.Paakl.Pers. Rekv.

"Trumfen " ind, tænder Lampen, fremtager Barberrekvisitter, aftager sit Fuldskæg.

43 Kirken.Paakl.Pers. Rekv.

Lykønskning foran Alteret, man gaar ud.

44 Udenfor Spilleklubben.Paakl.Pers. Rekv.

"Trumfen" uden Skæg, lister ud.

45 Telegrafstation.Paakl.Pers. Rekv.

Han afsender Telegram til Sandro.

46 Politistation.Paakl.Pers. Rekv.

"Sufløren" truer med at skandalisere en af Byens fineste Familier, hvis man ikke slipper ham fri. Man tror ham ikke og han opgiver som Vidne Bankier Manini, med hvem han fortæller, at han har været sammen hos Grevinde Proska.

Politichefen blader i Telefonbogen.

47 Bankier Maninis' Arbejdsværelse (Aften).Paakl.Pers. Rekv.

Han tager Telefonen.

47 a Nærbillede af Politichefens Ansigt med "Sufløren" i Baggrunden.

Paakl.Pers. Rekv.

47 b Bankieren taler videre og man forstaar, at hans Nærværelse paa Stationen ønskes.

48 Spisesalen paa Grevinde Proskas Slot.Paakl.Pers. Rekv.

Meget elegant Bord i oval Facon. I Midten af Bordet er Proska-Slottet fremstillet en miniature med Have omkring. Der holdes Tale af en højtstaaende gammel adelig Mand med mange Ordener. Selskabet er meget eksklusivt. Ved Bordenden sidder Ysabel meget bleg mellem Modøren og Sandro. Idet Champagneglassene hæves

slukkes Lyset i Salen, men det lille Slot paa Bordet staar fuldt illumineret og fra Taarnet vajer et Silke-Flag, der flagrer ved Hjælp af en lille Vind-Motor. Der tændes alter i Salen og man rejser sig fra Bordet.

49 Den store Sal paa Slottet.

Paakl.

Pers. Rekv.

Alle Bryllupsgæsterne ind. Dansen begynder. En Tjener søger og finder Sandro Grec, giver ham et Telegram med følgende Text:

"Tre Matadorer.- Een ude af Spillet."

Dette, som maa være et i 2° Akts Spilleklub aftalt Signal, gør ham meget nervøs. Ysabel kommer til og udspørger ham, han slaar det leende hen, og de danser ud.

50 Paa Politistationen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Bankier Manini ind, konfronteres med "Suffløren", som han paa Politichefens Forespørgsel erindrer at have været sammen med hos Enkegrevinde Proska. Han ligesom leder i sin Hjerne og siger:

"Det var jo Dem, der sad og røg ved Kaminen."

50 a Nærbillede.

Paakl.

Pers. Rekv.

"Suffløren" svarer stilfærdig, slimet og fræk:

"Javist saa- og imedens røg der 5000 Kr, for Dem ved Spillebordet"

50 b Politichefen.

Paakl.

Pers. Rekv.

"Hvem vandt disse Penge?"

"Sufløren":

"Den Mand, som i Dag har holdt Bryllup med Enkegrevinde Proskas Datter, Komtesse Ysabel."

Politichefen: ser spørgende over imod Bankier Maninis Ansigt, der pludselig bliver stenhaardt i sit Udtryk. Han pauserer et Øjeblik og spørger derefter:

"Ønsker Bankieren Baron Sandro Grec arresteret ?"

50 c Nærbillede af Bankier Maninis Ansigt.

Paakl.

Pers. Rekv.

Han ser rolig over mod Politichefen og svarer: Ja.

50 d Politichefen giver nogle Ordre og Bankieren beder om Tilladelse til at følge med.

Paakl.

Pers. Rekv.

51 Udenfor Slottet. Nat.

Paakl.

Pers. Rekv.

Alle Gæsterne følger Brudeparret til Vognen, som er forspændt fire hvide Heste, - der raabes Hurra til Slut.

52 Udenfor Politistationen.

Paakl.

Pers. Rekv.

2 Opdagere, Politichefen og Bankier Manini ud i en Bil.

53 Udenfor Slottet.

Paakl.

Pers. Rekv.

De sidste Gæster gaar i en Bil. Portneren vil lukke Porten, da Politichefens Bil kommer i stærk Fart. Portneren udspørges, giver

Oplysninger. Bankieren gaar med Tjeneren ind, Politichefen kører videre med Bilén.

54 Inde i Brudekaretén.

Paakl.

Pers. Rekv.

Ysabel læner sig til Sandro og beder ham fortælle hende, hvad der stod i det Telegram, som øjensynlig har gjort ham nervøs. Han svarer at det kun var en dum Bryllupsspøg, og hermed slaar hun sig tiltaals.

55 I Hallén hos Grevinde Prøska.

Paakl.

Pers. Rekv.

Grevinden staar og giver de sidste Ordre, medens der slukkes rundt omkring. Tjeneren fra Haven lukker op og Bankier Manini træder roligt ind, og Grevinde Prøska beder ham yderst nervøs tage Plads. Han forbereder hende lempelig paa Sagen, som ganske fælder hende.

56 En mørk Gade.

Paakl.

Pers. Rekv.

Den oplyste Brudekaret gennem Gaden, bagved kommer Politibilén og svinger om paa Siden af den.

56 a Inde i Vognén

Paakl.

Pers. Rekv.

læner Ysabel sig tilbage. Sandro forsikrer hende om sin Kærlighed og skal lige til at trykke et Kys paa hendes Mund, da Vognén standser.

56 b Paa Gaden.

Paakl.Pers. Rekv.

Politichefen ud af Bilen. En Del Nattevandrere flokkes omkring. 56 c Inde i Vognen stirrer de to paa hinanden, og i det samme aabnes Døren og Politichefen træder ind. Sandro tager til sin Frakkelomme, men Politichefen griber ham i samme Sekund om Haanden og siger hurtig:

"De behøver intet Visitkort at give mig Leo Forniez, De er jo allerede en kendt Mand."

Politichefen tager Revolveren op af hans Lomme. (Under alt dette sidder Ysabel maalløs)

56 d I Samme Sekund springer Sandro ud af den anden Dør, men gribes af de to Opdagere, som giver ham Haandjern paa og tager ham over i Bilen. Politichefen sender denne bort og gaar selv ind i Vognen til Ysabel, efter at have givet Kusken Ordre til at køre tilbage til Slottet.

56 e Inde i Vognen.Paakl.Pers. Rekv.

forklarer han den forstenede Ysabel, at Sandro er identisk med Falskspilleren Leo Forniez.

57 Hallen.Paakl.Pers. Rekv.

Manini har endt sin Forklaring. Grevinden sidder som en Stenstøtte, hendes Ansigt er ganske blodrøst.

58 Udenfor Slottet.Paakl.Pers. Rekv.

standser Vognen. Politichefen træder ud, vil hjælpe Ysabel
hun afslaar hans Hjælp. Han hilser ærbødig med sin Hat i Haanden
og Ysabel gaar rank forbi ham ind gennem Porten.

59 Hallen.

Paakl.

Pers. Rekv.

De samme som før. Tjeneren aabner Døren i Baggrunden. Ysabel
bliver et Øjeblik staaende rank i Døren. Bankier Manini gaar
henimod hende som for at tale, men hun byder ham at tie. Rolig
gaar hun frem mod Kaminen, aftager sin Brude^{krans} og sit Slør
og kaster begge Dele ind i Ilden, gaar derefter rank op ad
Trappen til sit Værelse. Bankier Manini siger stille:
"Jeg beder Gud tilgive, at mit første Motiv til min Handling
var Hævntørst, alligevel har jeg sikkert været et Redskab i
Forsynets Haand, der ikke vilde tillade Deres rene Besmittelse."

Han gaar stille ud.

60 Ysabels Boudoir.

Paakl.

Pers. Rekv.

Hun kommer rank ind, men i Stolen foran Spejlet falder hun
ganske sammen, hun løfter Hovedet igen og i Spejlet (meget
stort) ser hun Scenen fra Haven med det hvide Træ, Manini med
den døde Felix, Manini rækker Armen ud imod hende:

Tekst: "Thi hvad et Menneske saar, skal det og høste".

Billedet tones bort.

4' A K T .

2 Aar efter.

De Hjemløses Ø. Fattigpræsten, Elias Renato, har indsamlet Mid-

ET.

ler som har sat ham istand til at oprette en Koloni for Hjemløse paa en i Skargaarden beliggende lille Ø, som Autoriteterne har overladt i Erkendelse af hans Gernings velsigelsesrige Indflydelse.

61 Paa Klippeøen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Høje Træbarakker er rejst rundt om. (Høje for at kunde styrte sammen under Branden senere.) Lille Søster Wenka gaar og støtter en gammel blind Krøbling. Endel fattige og de Rekte Individier er ivrigt beskæftiget med at rejse en ny Barak, Arbejdet ledes af Broder Mathias, der selv tager aktiv Del deri. Der mangler nogle Materialer og Mathias paateger sig at forebringe Øens Herre- Elias Renato - Sagen, han gaar. Der panoreres med ham hen til en anden Gruppe, hvor en Klynge fattige Børn leger, derefter panoreres forbi en Elv, hvor flydende Tømmer drages i Land.

62 Udenfor Fattigpræstens Dør.

Paakl.

Pers. Rekv.

Her staar nogle af de Hjemløse og forbereder noget Jernarbejde, der smedes og loddet ved en lille transportabel Esse med stækket Baal. Bælgen trædes af et inderligt forkuet og ubehjælpsomt, næsten ødelagt Individ, som det øjensynligt skorter paa Kræfter. Broder Mathias giver ham, inden han gaar ind til Fattigpræsten en hjælpende Haand. Fra et Barakvindue ser man Elias Renato rejse sig fra et Skrivebord og kalde paa Mathias, som gaar ind i Hytten.

63 Fattigpræstens Barak.

Paakl.

Pers. Rekv.

Elias Renato staar ved Vinduet i Salen, Mathias træder ind fra Døren, som han lader staa aaben. Udenfor ser man udover Skærgaarden. (Værelset er uhyre jævnt møbleret, Billedet af den gode Hyrde har selvfølgelig fulgt ham. I et Hjørne et lyst Gardin til at dække for en Alkove-Seng. Hylder og Skabe paa Væggene, og nogle faste Redskaber. En Lampe og en Lygte paa Hylderne, alt er jævnt og amerikansk praktisk. Et sundt og jævnt Menneskes sunde og jævne Bolig.

Broder Mathias ind, taler med Renato om de manglende Materialer, som Fattigpræsten lover at købe, naar han kommer til Byen. Et Par Børn kommer til Vinduet, Renato taler kærligt med dem, medens han samler sine Bøger og lignende, han skal have med. Han følges ud med Mathias.

64 Ved en lille Naturbro.Paakl.Pers. Rekv.

gaar Fattigpræsten i en Baad, som han selv roer over, medens Mathias, Søster Wenka og nogle af de Hjemløse vinker til ham.

64 a En lille køn Scene, hvor Mathias frier til Søster Wenka, men faar Afslag og man skal forstaa, at hun elsker Fattigpræsten Renato. Mathias gaar sørgmodig bort.

Paakl.Pers. Rekv.64 b Nærbillede.Paakl.Pers. Rekv.

Hatten og Bøgerne har Renato lagt foran sig paa Toften og roer nu med flagrende Haar bort fra Øen i Skærgaarden.

65 I en Havestue i Proskas Palæ.Paakl.Pers. Rekv.

Halvt ligger Enkegravinden i en Sygestol. Hun er meget af-
fældig og nedbrudt. Ved hendes Side staar Ysabel og en gam-
mel Læge. Lægen tager Afsked, og følges af Ysabel til Havedøren.

65 a Nærbillede af Lægen og Ysabel.Paakl.Pers. Rekv.

Han udtaler sig øjensynlig med megen Bekymring om Enkegravindens
Tilstand. Tjeneren melder Frk. Inga. Lægen gaar og Inga træder
ind. Nu følger en smuk Scene, hvori Inga beder Ysabel
tilgive at hun har næret Hævntanker mod hende og bevidner
Ysabel hendes dybeste Medfølelse i den Sorg der har ramt Familien
Heri Skillebillede af den dødsmerkede Moder.

66 Ved en Skovskrænt.Paakl.Pers. Rekv.

gaar Fattigpræsten i Land og binder Baaden. (Til dette og alle
Naturbilleder maa der for hvert eneste Afsnit findes et Sted
der virker med en særegen Skønhed, og i dette staar vi langt
tilbage for ^{f.} Eks. "Svenska Biograf". Men tidligere indskrænkede
Stifinder sig som oftest ogsaa til at fremskaffe Partier,
der kunde "bruges".

67 Paa en Bakkeskrænt.Paakl.Pers. Rekv.

staar en spredt Skare og venter ham. Han gaar hen til et langt
langt Bord, som er omspændt af en Dug, og her er foran spændt

ET.

et Kors af Gran. Han lægger sin Hat og sine Bøger, idet han hilser paa et par af Tilhørerne, som man tænker sig har ordnet et lille Alter. Medens de mange krogede Skikkelser af Mænd og Kvinder, paa hvis Ansigter Kamp og Lidelser staar præget, tager Plads rundt om paa væltede Stammer og smaa fremspringende Klippeknolde, begynder han sin Tale. Enkelte Børn kommer til og sætter sig lyttende foran de hvide Bord, nogle Arbejdere med Værktøj over Skulderen standser nølende, lyttende. Dette Billede maa, naar det samles, ligne det bekendte Maleri af Edelfeldt, Maleren er vistnok finsk.

68 Havestuen.

Paakl.

Pers. Røkv.

Inga tager Afsked med Ysabel. Ysabel kysser hende og sætter sig med store sorgfulde Øjne og ser paa Moderen, der jo nu er en Skygge af sig selv. Skandalen, Skændsel og Forsmædelse af Navnet har ganske nedbrudt hendes i Forvejen syge Nervesystem. Tjeneren melder Biskoppen, der træder ind. (Biskoppen maa endelig ikke latterliggøres.) Han hilser stille paa Moder og Datter, men da Enkegrevinden kun sidder udeltagende med sit halvbrystne Blik, der sløvt stirrer fremad, henvender han sine trøstende Ord til Ysabel, der høflig men bestemt beder sig forskaanet, men anmoder ham om at placere sin Trøst paa Moderen. Ysabel trækker sig undskyldende tilbage, og Biskoppen forsøger at tale Enkegrevindens Bevidsthed frem til Tid og Sted, men uden Held, hun sidder blot og gentager Ordene "Vort Navn, har han trukket i Skarnet, han, som nu sidder i Tugthuset."

ET.

Biskoppen søger at berølige hende, læser for hende af en lille Bog, hun sidder blot og stirrer frem for sig som repeterede hun et Tankebillede.

69 Udenfor Palaet.

Paakl.

Pers. Rekv.

Ysabel gaar, bleg og meget enkelt klædt med et Silkeshawl over Hovedet, ud fra Haven og ned ad Vejen.

Text: "Efter 2 Aars Tugthus løslades Ysabels tidligere Brudgom, før Baron Sandro Grec, nu Leo Forniez."

Han lukkes ud af Tugthusporten, staar og ser sig om et Øjeblik, han er kortskægget, bærer en lille Haandtaske, har Kraven smøget op om Hålsen, hans Ansigt er blegt og Haaret hænger tjavset, men ikke langt, ned i Panden. (Tugthusfanger løslades nemlig ikke med "Tugthushaar").

69 a Bag en af de fremspringende Piller i Muren staar "Trumfen" og kommer nu frem. (Han er skægløs og meget derangeret).

Paakl.

Pers. Rekv.

69 b Leo genkender ham, men nægter at følge ham, Thi nu vil han være et hæderligt Menneske. Han gaar hurtigt men "Trumfen" følger langsomt efter.

Paakl.

Pers. Rekv.

70 Fattigpræsten. fortsætter sig Møde.

Paakl.

Pers. Rekv.

70 a Ysabel kommer gaaende,

Paakl.

Pers. Rekv.

lytter og standser bag ved et Træ.

70 b Nærbillede

Paakl.

Pers. Rekv.

af hendes Hoved ved Træet og nede i Dalen ses Mødet.

70 c Mødet fortsættes, Salmebøger omdeles.

Paakl.

Pers. Rekv.

70 d Nærbillede

Paakl.

Pers. Rekv.

af Ysabels Ansigt.

70 e Der synges af alle.

Paakl.

Pers. Rekv.

Tekst: "De ømmeste Baand rives sønder i Hast,
men hist i Guds Herlighedsrige,
hvor alt bliver nyt, skal de heles saa fast,
Gud aldrig sit Løfte kan svige."

70 f Nærbillede af Ysabels Ansigt.

Paakl.

Pers. Rekv.

store, tunge Taarer glider ned fra hendes Øjne, hun ser ned
mod Fattigpræsten.

70 g Mødet fortsættes.

Paakl.

Pers. Rekv.

Om Renatøs Hoved, der har et stort Træ som Baggrund, viser
der sig en lysende Ring.

70h Ysabels Ansigt.

ET.

Paakl.

Pers. Rekv.

Man skal af dette forstaa, at "Ringen" er hendes Febersyn.

71 Udenfor Palæet.

Paakl.

Pers. Rekv.

Leo lister sig frem og kryber over Laagen. "Trumfen" kommer langsomt efter, bliver staaende.

72 Havestuen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Biskoppen læser stadig for Enkegrevinden, som sidder og stirrer sløvt frem.

72 a Havedøren.

Paakl.

Pers. Rekv.

Langsomt glider Leos Ansigt frem.

72 b Enkegrevinden ser i et højt Spejl dette Ansigt, rejser sig i et Skrig, styrter om foran Stolen. Døren gaar op og Leo træder ind. Biskoppen tilkalder Tjenerskabet, som paa hans Forlangende griber Leo og fører ham ud med Magt. Biskoppen bøjer sig over Enkegrevinden, en Kammerjomfru kommer ind, han beordrer Læge tilkaldt.

73 Udenfor Palæet.

Paakl.

Pers. Rekv.

Leo sættes ud med Magt af Tjeneren. Han staar bleg og sammenbidt et Øjeblik. "Trumfen" træder frem, ser spørgende paa ham, rækker Haanden frem. Leo svarer, idet han slaar sin Haand i hans:

Ja, du har Ret, vi to hører sammen.

De følges bort.

74 Fattigpræstens Møde sluttet.

Paakl.

Pers. Rekv.

Han tager Afsked med Tilhørerne. Bordet aftages Dugen. Han gaar opad mod Byen.

74 a Ved Træet standses han af Ysabel:

Paakl.

Pers. Rekv.

"De tilbød mig engang, at lede mig paa Vej til Guds Rige."

Renato genkender hende og hilser ærbødig højtideligt, men uden Sentimentalitet, han tager sin Hat af og beder hende efter nogen Omtanke følge sig til Øen.

74 b Nærb.

Paakl.

Pers. Ref.

De to gaar i Baaden. Her staar Wenkas fordrukne Fader og beder om Tilladelse til at blive optaget paa Øen. Renato lader ham tage Plads i Baaden. (Havet er nu lidt uroligere) Renato lægger sin Hat og ror Baaden frem gennem Strømmen.

74 c Nærb. af Ysabel.

Paakl.

Pers. Rekv.

som sidder i Stavnen, hendes Øjne er store og opspilede, hun er halvt religiøs og halvt son Kvinde betaget af denne Mands Styrke af Aand og Legeme.

75 Havestuen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Lågen kommer. Patienten føres ind i Soveværelset efter at en stærk Nervelemmelse er konstateret.

76 De to Ysabel og Renato gaar iland paa Øen,

Paakl.

Pers. Rekv.

modtages af Broder Mathias, som Renato beder tage sig af Wenkas Fader, der følges bort med ham.

76 a Fattige og Hjemløse hilser Renato taknemligt paa Vejen

Paakl.

Pers. Rekv.

Wenka kommer og ser Ysabel i hvem hun synes at ane en Fare. Hun lister sig efter dem.

77 Renatos Hytte.

Paakl.

Pers. Rekv.

Renato ind med Ysabel, hvis Fremstillende nu faar en meget vanskelig Opgave i at skabe et sammensmeltende Hele af hendes sjælelige Omslag i Forbindelse med hendes erotiske Betagelse af Lægprædikanten. Nu sætter han sig ikke hen og læser Bibelord for hende, nej, han slaar Vinduet op og taler til hende om Religionen i Naturen, om Solens Nedgang i Rødt og Violet i Aften, og dens Opgang i Morgen i Guld og Purpur. Om Lærkens Kvidren i Træet udenfor Hytten og Maagens Skrig gennem Skærgaarden. Om Menneskestræbets Magtløshed imod Naturens urokkelige Kredsløb. Om Guds røsten i hver aandende Plante og Skyernes jagende Flugt forbi de lysende Stjerner i det evig uudgrundelige Spørgsmaal om, hvor Universet begynder og, hvor det holder op. Renato staar ved Vinduet og Ysabel sidder ved Bordet. Skiftevis mellem Texterne, som

ET.

jeg senere vil udarbejde efter hvad Arbejdet fører mig frem til-
vises hans og hendes Ansigt i Nærbilleder. Texter som f. Eks.

den
"Kun/med det sløve og lydslappe Nemme",

forstaar ej at høre det Eviges Stemme.!"

Ysabels Ansigt maa udtrykke den dybeste Betagelse, hans An-
sigt skal give Udtryk for, at han ligesom taler ind imod sig
selv, han maa intet Øjeblik blive salvelsesfuld.

78 Enkegrevindens Dødsværelse.

Paakl.

Pers., Rekv.

Lægen er tilstede sammen med Biskoppen, ingen kan forstaa,
hvor Ysabel bliver af. Tjener og Kammerpige gaar grædende ud.

79 Hallen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Pers. Rekv.

Tjeneren og Pigen ned, Gardinerne flagrer ind, Lysene
blaftrer. Dørene lukkes, da man forudaner et Uvejr.

80 Renatos Stue.

Paakl.

Pers. Rekv.

Han staar ved Vinduet, som han lukker paa Grund af Stormen,
der truer med atslukke den tændte Lampe.

80 a Udenfor

Paakl.

Pers. Rekv.

lister lille Søster Wenka rundt og stjæler sig til at kigge
ind ad Vinduet, Skinsygen har faaet Overhaand.

80 b En Scene, hvori man skal ane, at Ysabel er stærkt betaget af Renato, og han heller ikke er upaavirket af hendes Skønhed.

Paakl.

Pers. Rekv.

80 c Wenkas Ansigt paa Ruden.

Paakl.

Pers. Rekv.

80 d. Nogle Naturbilleder.

Paakl.

Pers. Rekv.

Hav og Storm, hvor man ser Stormen rejser sig med mægtige Styrke. Nogle af de Hjemløse lukker Skodder og Døre.

80 e Ysabel tilbyder Renato alle sine Rigdomme, hvis han vil opgive sin Præstegerning og ægte hende. Renato kæmper imod sig selv og siger:

Paakl.

Pers. Rekv.

"Komtesse, det er nu sent, og Uvejret kan senere lægge os Hindringer i Vejen, jeg maa bede Dem give mig Lov at ro Dem tilbage." Hun kaster sig paa Kne for ham og siger: "at hun for første Gang elsker med hele sit Hjerte og uden Skamfølelse."

80 f Wenkas Ansigt paa Ruden.

Paakl.

Pers. Rekv.

80 g Renato staar skælvende af Fristelsen.

Paakl.

Pers. Rekv.

Pludselig lyser han op, han frigør sig for hendes Greb og raaber i religiøs Betagelse:

"Vig fra mig, thi der staar skrevet, at du skal forlade alle Ting og følge hans Kald".

80 h. Ysabel rejser sig rolig, men hvid af Forsmaaelsens Harme, og siger:

"Tør jeg bede Dem følge mig til mit Hjem."

Hun indhyller sig i sit Silkesawl.

80 j Udenfor Hytten.

Paakl.

Pers. Rekv.

Wenkas Fader kommer med Mathias, sætter ham i Arbejde med at bære Tømmer ind i et Skur. Da Mathias er gaaet, opdager han Wenka der kommer gaaende. Faderen farer løs paa hende:

"Endelig har jeg fundet dig din Skidttøs."

80 k. Stuen.

Paakl.

Pers. Rekv.

En Stærk Scene mellem den kærlighedsfrygtende Ysabel og Renato. Scenen slutter med at han slukker Lampen, ledsager hende ud. Stormen river i Døren og faar Lygten til at blafre. Hun gaar bøjet forbi ham.

81 Da Præsten og Ysabel kommer trækker Wenkas Fader hende brutalt ind i Skuret.

Paakl.

Pers. Rekv.

81 a De to gaar i Baaden.

Paakl.

Pers. Rekv.

Han sætter den tændte Lygte i Bunden og rør ud mod Stormen.

81 b Inde i Skuret tænder Faderen en lille Lygte, der staar paa Værkstedsbordet, prygler Wenka.

82 I Hallen.Paakl.Pers. Rekv.

venter Biskoppen. Lågen og Tjenestefolkene kommer tilbage og mæddeler, at Komtessen ikke har været til at finde.

83 i Baaden.Paakl.Pers. Rekv.

Lyset fra Lygten oplyser de Tos' Ansigter. Renato kæmper Baaden frem gennem Bølgerne og Mørket.

83 a Ved Landgangen tager hun stenhaardt Afsked med Præsten,

Paakl.Pers. Rekv.

som ror tilbage.

83 b I Skuret.Paakl.Pers. Rekv.

kæmper Faderen med Wenka, Lygten vælter og antænder.

En Bjælke styrter ned og rammer Faderen.

83 c Hallen.Paakl.Pers. Rekv.

Der ventes. Pludselig ses Ysabel ude paa Altanen. Hun træder ind ligbleg og modtager af Lågen Budskabet om Dødsfaldet, gaar bøjet ud, efter at Lågen og Biskoppen har taget Afsked.

84 Øen i Brand.Paakl.Pers. Rekv.

De Hjemløse farer rundt i Stormen, som jager Flammerne frem.

84 a Dødsværelset.Paakl.Pers. Rekv.

Ysabel gaar stille hen og kysser Moderens Pande. Her sker der en Frigørelses Forvandling med hende. Hun slukker Lyset og knæler ned.

85 Fra BaadenPaakl.Pers. Rekv.

ser Renato den brændende Ø.

85 a Øen i Brand ,Paakl.Pers. Rekv.

De halvpaaklædte Hjemløse. Wenkas Fader drages frem af Ruinerne.

85 b Øen i Brand.Paakl.Pers. Rekv.

Renato springer iland. Alt er den vildeste Forvirring. Hele Øen er omspændt af Flamme.

85 x Nærbillede af hans føtvivlede Ansigt. (Haaret flyver om hans Hoved, hans Ansigt er marmorhvidt.)

Han springer op paa den valtede Stamme og raaber gennem Stormen, formaner de halvpaaklædte Skabninger til Ro, lover dem at blive færet over, lover dem Husly i Kirkerne. (Enkelte Grupper af Forvirrede, f. Eks. de to gamle reder deres Kanarie-fugl, een en Dyne. o.s.fr. De to gamle Jomfruer ser forfærdelige ud, de skændes ustandseligt og slaas om at bære et gammelt Stueur. Anarkisten skraaler op om at Øen brænder fordi den selvfølgelig var bygget for simpelt op. Gamle Peters og hans Kone sidder

frysende sammen paa en Stammé med hinanden om Halsen.

85 c Inde paa Fastlandet.

Paakl.

Pers. Rekv.

observeres Branden af en stor Folkeskare.

85 d Baade sendes ud.

85 e Enkegrevindens Dødsværelse.

Paakl.

Pers. Rekv.

Ysabel ligger paa Knæ ved Moderens Leje, pludselig oplyses
Værelset glimtvis, fra Vinduet, fra den brændende Ø.

85 x Hendes Ansigt i Nærbillede.

Hun kaster sit Silkeshawl om sig og skynder sig ud.

85 f Baadene færges de Hjemløse Stakler bort fra den brændende Ø.

Paakl.

Pers. Rekv.

85 g Ved Landgangen.

Paakl.

Pers. Rekv.

gaar de brandlidte iland og føres til Kirkerne. Ysabel gaar
i een af de tomme Baade og lader sig færges tilbage.

85 h Den sidste overfyldte Baad

Paakl.

Pers. Rekv.

gaar bort fra Øen. Renato bliver tilbage.

85 j Renato sidder fortvivlet hen og stirrer paa

Ødelæggelsen.

Ysabel kommer, Renato rejser sig og vil gaa, hun standser ham,
og siger med et rankt og forklaret Udtryk:

"Elias Renato, Nu er jeg frigjort og fuldstændig Herre over mig selv. Alle jordiske Slagger har jeg nu kastet overbord. Min Formue og mine Kræfter tilbyder jeg Dem og beder blot om Lov til at genrejse til Kærlighedsværk for Medmenneskers Frigørelse til Guds Ere."

Han gaar imod hende og trykker hendes Haand hjærteligt.

Billedet toner bort.

5. A K T

Text: $\frac{1}{2}$ Aar senere. Komtesse Ysabel har efter Moderens Død afhændet Proskas Slottet og fuldstændig ofret sig for Renatos Sag.

86 Paa Strandbakken.

Paakl.

Pers. Rekv.

ser man hende i en jævn, men klædelig og billedskøn Dragt, prædike Evangeliet ved Renatos Side. Wenka og Mathias er til Stede. Wenkas Skinsyge maa være aabenbar.

87 I en Kælder knejpe.

Paakl.

Pers. Rekv.

ser man Leo sammen med "Trumfen" og en 7-8 andre mislibige Individder planlægge et stort Banktyveri. Haandslag og Overenskomst om at den, som bryder ud er "Kold". De gaar.

88 Mødet.

Paakl.

Pers. Rekv.

Renato afslutter med en Bøn. Ysabel griber sin Luth og synger for.

88 a Klumpen fra Kælderen kommer forbi og standser.

Paakl.

Pers. Rekv.

89 b Leo staar lyttende.

Paakl.

Pers. Rekv.

89 Mødet med den syngende og spillende Ysabel i Forgrunden.

Paakl.

Pers. Rekv.

Tekst: "Den søgende finder, den bedende faar
langt mere end Ord kan udsige.
Ej nogen forgæves til Frelseren gaar,
han aldrig sit Løfte kan svige."

90 Paa Bakken.

Paakl.

Pers. Rekv.

Leo staar lyttende og bevæges, de andre spotter ham.

91 Mødet opløses.

Paakl.

Pers. Rekv.

alle takker bevæget Ysabel, som gaar frem imellem dem.

91 a Leo genkender Ysabel.

Paakl.

Pers. Rekv.

Vender sig til de andre og siger, at de maa give ham fri, der
opstaar Slagsmaal ved Tanken om, at han jo kan røbe deres Plan,

92 Renato hører Slagsmaalet, iler til.

Paakl.

Pers. Rekv.

93 Klumpen har væltet sig over Leo.

Paakl.

Pers. Rekv.

som kæmper fortvivlet. Renato kommer til og kaster sig ind i
Kampen med Støtte af nogle Tilhørere, Mathias løber efter Politi.

94 Mathias løber ind i Byen.Paakl.Pers. Rekv.95 Kampen fortsættes.Paakl.Pers. Rekv.95 a Ysabel og Wenka, følger i Spænding Kampen.Paakl.Pers. Rekv.96 Politiet ankommer.Paakl.Pers. Rekv.96 a Renato saares af et Knivstik,Paakl.Pers. Rekv.

falder. Hans Dragt er flaaet.

96 b Banditterne overmandes og føres bort.Paakl.Pers. Rekv.

Renato siger, at Leo var den overfaldne.

97 Renato dør.Paakl.Pers. Rekv.

Ved hans Side Ysabel og Wenka samt Mathias og mange andre. Han ligger bleg, men smilende og siger: "Beklag mig dog ikke, kære Venner, jeg dør som jeg har levet, i mit Forsvar for den Svage, ingen er lykkelig som den, der bruger sit Liv for at frelse et Medmenneske." Billedet fortønes.

98 Ved en Udvandrerdamper.Paakl.Pers. Rekv.

Leo erdentlig og velklædt tager Afsked med Ysabel, der giver ham et Beløb, der sætter ham istand til at begynde et nyt Liv i en fremmed Verden. Skibet glider ud.

99 Ved Baaden til Øen.

Paakl.

Pers. Rekv.

venter Mathias og Wenka, der synes at være kommen hinanden nærmere. Ysabel kommer og føres over.

100 De Hjemløses Ø.

Paakl.

Pers. Rekv.

Paa Øen ventes hun og mødtages med den største Glæde, hun taler opbyggende med Svage, skiller smaa Trætter, og kærtegner Børnene. Mødet begynder.

101 Billedet af hele den lyttende Hob opad Bjergskraaningen.

Paakl.

Pers. Rekv.

101 a Nærbillede af Wenka og Mathias Haand i Haand.

Paakl.

Pers. Rekv.

102 Nærbillede af Ysabel.

Paakl.

Pers. Rekv.

der ,accompagnerende sig selv paa Guitar synger:

Text:

" Og gaar jeg end stundom med Taarer min Gang,
Naar Sæden jeg saar til Guds Rige,
Min Herre har lovet mig Sol over Vang,
Han aldrig sit Løfte kan svige."

103 Alle de lyttende opover Bjergskraaningen.

Paakl.

Pers. Rekv.

104 Nærbillede af Ysabel.

Paakl.

Pers. Rekv.